

ΠΟΥ ΣΗΜΑΔΕΥΟΥΝ;

ο αντιμουςουλμανικός πυρετός
σαν εργαλείο ολοκληρωτισμού
και προετοιμασία για πόλεμο

το ισλάμ πέρα από τη δύση:
μια ιδεολογία για κρατική χρήση

ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ: ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ

Οι μουσουλμάνοι είναι οι Εβραίοι του σήμερα. Αυτή η διατύπωση δεν είναι υπερβολική. Μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, οι μουσουλμάνοι τίθενται στο στόχαστρο όλο και πιο έντονα, όλο και πιο αυτονόητα. Σύμφωνα με την προπαγάνδα, οι μουσουλμάνοι καταπιέζουν τις γυναίκες τους, δε δέχονται τη διαφορετικότητα, είναι ανορθολογικοί, ρέπουν ασύστολα προς τη βία και το θάνατο. Όλα αυτά τα στερεότυπα έχουν χρησιμοποιηθεί για να επενδύσουν πολεμικές επιχειρήσεις, αλλά και για να καταπιέσουν εκατομμύρια ανθρώπων στο εσωτερικό των δυτικών κρατών.

Για τα δυτικά κράτη ο αντιμουσουλμανικός ρατσισμός έχει τις χρήσεις και τις αιτίες του. Σε όσα ακολουθούν παρακάτω θα παρακολουθήσουμε αυτές τις χρήσεις και αυτές τις αιτίες για να φτάσουμε στην πρώτη από τις θέσεις αυτής της μπροσούρας. **Ο αντιμουσουλμανικός ρατσισμός είναι το βασικό συστατικό ενός νέου φασισμού. Για τα λεγόμενα δυτικά κράτη, αυτός ο νέος φασισμός έχει διπλή χρήση: Χρησιμοποιείται στο εσωτερικό για να δικαιολογήσει μια όλο και πιο ξέφρενη καταράκη προς τον ολοκληρωτισμό. Ταυτόχρονα, χρησιμοποιείται στο εξωτερικό για να δικαιολογήσει πολεμικές επεμβάσεις που ήδη εξελίσσονται και αποτελούν τα πρώτα κεφάλαια του τέταρτου παγκόσμιου πολέμου.**

Ο πόλεμος αυτός εμφανίζεται ως πόλεμος των πολιτισμών. Εμφανίζεται δηλαδή ως πόλεμος της πολιτισμένης Δύσης εναντίον κρατών "οπισθοδρομικών", "απολίτιστων" και "ανορθολογικών". Όμως δεν πρόκειται καθόλου για κάτι τέτοιο. Καταρχήν τα ισλαμικά κράτη είναι κράτη καπιταλιστικά, κράτη που οργανώνονται εντελώς ορθολογικά γύρω από τα εθνικά τους συμφέροντα, κράτη που προστατεύουν τα συμφέροντα των ντόπιων αστικών τους τάξεων. Το ότι το ισλάμ κατέχει κεντρική θέση στην οργάνωση αυτή, το ότι δηλαδή μιλάμε για κράτη που οργανώνονται γύρω από μια θρησκεία, καθόλου δεν έχει παίξει ρόλο ανασταλτικό στην ανάπτυξη των κρατών αυτών. Το ισλάμ, όπως κάθε θρησκεία, όπως και ο χριστιανισμός στη Δύση, είναι ταυτόχρονα μια ιδεολογία που διαιωνίζει την εκμετάλλευση, που

εξισώνει πλούσιους και φτωχούς, που κρύβει τους διαχωρισμούς ανάμεσα σε εργάτες και αφέντες. Άρα το ισλάμ δεν είναι καθόλου αντίθετο σε αυτό που κινεί τον καπιταλιστικό κόσμο: την εκμετάλλευση της εργασίας. Και μέχρι σήμερα δείχνει ότι τα καταφέρνει καλά.

Φτάνουμε λοιπόν στη δεύτερη θέση της μπροσούρας: **Ο ισλαμικός κόσμος, όπου και διαδραματίζεται σήμερα το θέατρο των πολεμικών επιχειρήσεων, αφενός δεν είναι ένας ενιαίος κόσμος, αφετέρου δεν είναι ένας κόσμος στον οποίο τα ισλαμικά κράτη δίνουν έναν αντιιμπεριαλιστικό αγώνα ενάντια στις ΗΠΑ και τον δυτικό ιμπεριαλισμό συνολικά.**

Και η λεγόμενη "πολιτισμένη Δύση" όμως, δεν είναι μια ενιαία οντότητα. Αντιθέτως, **τα κράτη της Δύσης κυνηγώντας ισλαμιστές τρομοκράτες αργά ή γρήγορα θα έρθουν σε σύγκρουση μεταξύ τους.** Στη σύγκρουση αυτή, τα ισλαμικά κράτη συμμετέχουν αξιοποιώντας το γεγονός ότι ο ισλαμικός κόσμος χρησιμοποίησε και ακόμη χρησιμεύει στη Δύση ως αποθήκη φθηνών εργατών και φθηνών πρώτων υλών. Το ισλάμ δηλαδή ως ιδεολογία αξιοποιεί τα υπαρκτά αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα των μουσουλμάνων υπηκόων και αξιοποιεί την κοινωνική απήχηση που έχει αποκτήσει, λόγω των υποσχέσεων που παρέχει για καλύτερες συνθήκες ζωής. **Το αποτέλεσμα τελικά είναι ότι έτσι στήνονται κρατικές οντότητες, ποιοτικά όμοιες αλλά αντίπαλες των δυτικών καπιταλιστικών κρατών.**

Σε κάθε περίπτωση οι μόνοι χαμένοι του πολέμου αυτού είναι οι μουσουλμάνοι εργάτες, που και στη Δύση και στην Ανατολή βρίσκονται μπροστά στις κόννες των αφεντικών. **Μόνο προς το παρόν όμως. Ο πόλεμος των αφεντικών αφορά όλους όσους προορίζονται να γίνουν κρέας για τα κρατικά κανόνια. Αφορά όλους εμάς τους εργάτες και τις εργάτριες, ανεξαρτήτως θρησκευματος και πολιτισμικής ταυτότητας.**

Θα πρέπει τώρα να δούμε ακριβώς το πως εξελίσσονται τα εναντίον μας σχέδια. Και θα το κάνουμε ξεκινώντας από τον αντιμουσουλμανικό ρατσισμό, αυτή την κεντρική φασιστική ιδεολογία του 21ου αιώνα.

Διαδήλωση στο Ιράκ, κάπου στο 2006

Ο ΑΝΤΙΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟΥ: ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΜΑΝΤΗΛΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Οι δυτικοί αναλυτές, ανθρωπιστές, κρατικοί ιθύνοντες και μπάτσοι, επιδεικνύουν αστεϊρευτο ενδιαφέρον για την καταπίεση των μουσουλμάνων γυναικών. Η σχετική θεματολογία εμφανίζεται τόσο συχνά στα μμε που έχει κατακτήσει τετριμμένη. Στη Γαλλία λοιπόν, οι μουσουλμάνοι επιμένουν να υποχρεώνουν τις γυναίκες και τις κόρες τους να φορούν μπουρκες και μαντήλες. Η τουρκική κοινότητα της Γερμανίας υποχρεώνει μετά μανίας τις κόρες της σε καταναγκαστικούς γάμους. Οι μαροκινοί της Ολλανδίας βλέπουν με καλό μάτι την κλειτοριδεκτομή. Οι Πακιστανοί της Μεγάλης Βρετανίας φέρνουν γυναίκες από το Πακιστάν και τις παντρεύονται δίχως να τις έχουν ξαναδεί...

Το συμπέρασμα είναι γενικό και εύκολο: Οι μουσουλμάνοι, μας λένε, **είναι σκοταδιστές, ορκισμένοι εχθροί της ελευθερίας γενικά και των γυναικών ειδικότερα!**

Βέβαια, ο καθένας ξέρει πως ο "δυτικός κόσμος" έχει ορισμένα δικά του προβλήματα όσον αφορά τη θέση της γυναίκας. Για παράδειγμα, κάπου κρυμμένες υπάρχουν χιλιάδες γυναίκες που βιάζονται καθημερινά στα σκλαβοπάζαρα της καταναγκαστικής πορνείας. Στην ανεκτική ολλανδική κοινωνία, τα μπουρδέλα διαθέτουν βιτρίνες σαν τα χασάπικα. Στην Ελλάδα, ο "καταναγκαστικός γάμος" αποτελούσε κανόνα μέχρι τη δεκαετία του '60 και συνεχίζει μέχρι σήμερα να ζει και να βασιλεύει στη γεμάτη κωλόμπαρα επαρχία. Σε όλη την "πολιτισμένη Δύση", η πιο διαφημισμένη διέξοδος από τη φτώχεια για τις όμορφες κόρες της εργατικής τάξης είναι αυτή του "μοντέλου" με ό,τι αυτό συνεπάγεται...

Αλλά δεν είναι ανάγκη να καταφύγουμε σε συγκρίσεις. Γιατί **οι λόγοι περί "μουσουλμανικού σκοταδισμού" δεν είναι παρά έντεχνες ρατσιστικές κατασκευές! Και μάλιστα χρησιμεύουν για να συγκαλύψουν την καταπίεση των μουσουλμάνων μεταναστών εργατών!**

Για παράδειγμα, ίσως να εκπλαγεί κανείς αν μάθει ότι ήδη από το 1989, ο γαλλικός σχολικός κανονισμός απαγόρευε στους μαθητές "να φέρουν θεαματικά θρησκευτικά διακριτικά και κοσμήματα". Αυτό σήμαινε πως στα γαλλικά σχολεία οι θεαματικές μαντήλες απαγορεύονταν, αλλά τα μη θεαματικά χριστιανικά σταυρουδάκια επιτρέπονταν!

Σα να μην έφτανε αυτό όμως, στις αρχές του 2004, η απαγόρευση της μαντήλας στα γαλλικά σχολεία έγινε νόμος του κράτους με ψήφους που προέρχονταν από όλες τις παρατάξεις της γαλλικής βουλής, του κομμουνιστικού κόμματος συμπεριλαμβανομένου. Ακολούθησε σωρεία ρητοριών από γαλλίδες φεμινίστριες που καταδίκασαν τη μαντήλα. Ο "σύνδεσμος για τα δικαιώματα των γυναικών" για παράδειγμα, καταδίκασε τη μαντήλα και συμφώνησε με το κράτος, ως εξής:

Το πλήθος των μαντηλιών που επιδεικνύουν κορίτσια, τα οποία συνειδητά ή ασυνειδητά παίζουν το παιχνίδι των φονταμενταλιστών, θέτει σε αμφισβήτηση το κοσμικό κράτος και ταυτόχρονα τις κατακτήσεις του κινήματός μας...

Η "ελευθερία" μίλησε! Υπάρχει όμως κάτι που ελάχιστοι το ξέρουν: Τα κορίτσια που "συνειδητά (!) ή ασυνειδητά έπαι-

ζαν το παιχνίδι των φονταμενταλιστών", ήταν **μόλις εξακόσια σε σύνολο δεκάδων χιλιάδων μουσουλμάνων μαθητριών!** Δηλαδή η μαντήλα στα γαλλικά σχολεία ήταν ένα αριθμητικά περιθωριακό φαινόμενο που μπήκε στο στόχαστρο για να δικαιολογήσει ένα πολύ ευρύτερο!

Πράγματι, αυτά τα εξακόσια κορίτσια, μαζί με δεκάδες χιλιάδες άλλα που δεν φορούν μαντήλα, ζουν σε μια κοινωνία που έχει σπρώξει τους μετανάστες της στο περιθώριο όσο δεν παίρνει άλλο. Όπως μάθαμε κατά τη διάρκεια των τελευταίων ταραχών στα παρισινά προάστια, οι μουσουλμάνες μαθήτριες, όπως και οι γονείς και τ' αδέρφια τους, ζουν σε γειτονιές στις οποίες "όποιος κινείται ελέγχεται από την αστυνομία δύο φορές τη μέρα, ειδικά όποιος ντύνεται de souche [δηλαδή παραδοσιακά]". Ζουν σε μια χώρα που η τελευταία προεκλογική περίοδος κινήθηκε γύρω από το ζήτημα "της επικινδυνότητας των μεταναστών" και ο νεοαζι Λεπέν ήρθε δεύτερος με 20%. Δουλεύουν σε μια χώρα όπου όταν δίνεις συνέντευξη για δουλειά "το πιο σημαντικό στοιχείο είναι η διεύθυνσή σου", αν δηλαδή ζεις ή όχι στα προάστια των Αράβων. Κατοικούν δίπλα σε ανθρώπους "το 78% των οποίων θεωρεί το Ισλάμ κίνδυνο για τη χώρα". Άνθρωποι σαν αυτές τις μικρές μαθήτριες πρέπει να μάθουν να ανέχονται περισσότερες από 200 ρατσιστικές επιθέσεις το χρόνο!

Πολύ λογικά λοιπόν, ορισμένες μαθήτριες φορούν τη μαντήλα σαν "ένδειξη ότι ανήκουν σε μια ομάδα που ξέρει πως υφίσταται την απόρριψη, αφήνοντας στην άκρη τη θρησκευτική της σημασία". Μπορεί επίσης να πρέπει να σημειωθεί ότι, παρά τον "ισλαμικό σκοταδισμό", αυτά τα κορίτσια πήγαιναν στο σχολείο για να μορφωθούν. Μάλιστα οι εννιά στις δέκα από τις μικρές σκοταδίστριες έβγαλαν τις μαντήλες προκειμένου να τους επιτραπεί να συνεχίσουν να πηγαίνουν σχολείο!

Αλλά όλ' αυτά είναι αδιάφορα για τους υπέρμαχους της "ελευθερίας"! Οι περίπου εξήντα κοπέλες που επέμειναν να φοράνε τη μαντήλα διώχτηκαν από το σχολείο. Έχασαν το δικαίωμα στη μόρφωση, στο όνομα της "ελευθερίας". Και επαλήθευσαν συμβολικά πως οι αγράμματοι και σκοταδιστές μουσουλμάνοι της Γαλλίας έχουν τη μοίρα που τους αξίζει!

Το παράδειγμα της μαντήλας καταδεικνύει την ουσία του "μουσουλμανικού σκοταδισμού": Οι δυτικές κοινωνίες μιλούν παθιασμένα για την "ελευθερία του ατόμου" και τα "ανθρώπινα δικαιώματα". Αλλά οι ίδιες κοινωνίες, δίχως καμιά εξαίρεση, έχουν δημιουργήσει μεγάλα τμήματα του πληθυσμού τους -τους μετανάστες- στα οποία δεν αναγνωρίζεται κανένα δικαίωμα. Για τα πλήθη των μουσουλμάνων μεταναστών, η πολύτιμη ιδιότητα του "πολίτη", έχει αφαιρεθεί στην πράξη. **Σε αυτά τα άτυπα δυτικά απαρτχάιντ, κάθε συζήτηση περί "ελευθερίας" (της "έκφρασης", "των γυναικών" κλπ) είναι κρατικά επιδοτούμενη. Και χρησιμεύει για να δικαιολογήσει την περαιτέρω καταπίεση των μουσουλμάνων μεταναστών.**

Παρακάτω θα μιλήσουμε για έναν άλλο, εξίσου ύπουλο ιδεολογικό χειρισμό. Τον λεγόμενο "μουσουλμανικό ανορθολογισμό".

ΑΝΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ: Η ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ “ΙΣΛΑΜΙΚΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ”

Το κλασικό παράδειγμα του λεγόμενου “μουσουλμανικού ανορθολογισμού” είναι οι Αφγανοί Ταλιμπάν. Όλοι θυμούνται τους καιρούς πριν από την αμερικανική εισβολή, όταν αυτοί οι άγριοι, αδιαφορώντας για τις υποδείξεις της “διεθνούς κοινότητας”, επέμεναν να κατεδαφίζουν αγάλματα του Βούδα “μοναδικής καλλιτεχνικής και πολιτισμικής αξίας”.

Ελάχιστοι όμως γνωρίζουν ότι, τον καιρό της κατεδάφισής τους, τα συγκεκριμένα αγάλματα είχαν προ πολλού πάψει να αποτελούν βουδιστικό ναό και είχαν μετατραπεί στον βασικό τόπο λατρείας του σιτισμού, του δόγματος στο οποίο ανήκαν οι βασικοί εγχώριοι αντίπαλοι των Ταλιμπάν και μετέπειτα βραχύβιοι σύμμαχοι του “ελεύθερου κόσμου”: Η λεγόμενη “Βόρεια Συμμαχία”.

Τα πραγματικά κίνητρα των Ταλιμπάν αποκρύφθηκαν με φοβερό ζήλο, με μια πραγματική συνωμοσία σιωπής, κι αυτό γιατί αποδείκνυαν ότι οι Ταλιμπάν ήταν απολύτως ικανοί να σκεφτούν πολιτικά. Ότι με λίγα λόγια μπορούσαν να έχουν στόχους και μεθόδους που διαμορφώνονται από πραγματικούς συσχετισμούς ισχύος και πραγματικές υλικές καταστάσεις, όπως όλοι οι κυνηγοί εξουσίας αυτού του πλανήτη.

Όχι όμως! Για τα σχέδια που εξυφαίνονται γύρω μας, είναι βασικό όλοι οι μουσουλμάνοι, από τον τελευταίο φτωχοδιάβολο των παρισινών προαστίων μέχρι τις ηγεσίες των μουσουλμανικών κρατών, να διέπονται από αδιαφορία για τον ορθολογικό τρόπο σκέψης, από άγνοια για τις σχέσεις αίτιου και αποτελέσματος. Αυτή η άποψη είναι εξαιρετικά χρήσιμη. Από τη μια συνεργάζεται μια χαρά με το στερεότυπο περί “σκοταδιστικής φύσης των μουσουλμάνων”: Συμπεριφορές όπως η μπούρκα μπορούν να ανάγονται σε κάποια κρυφή παλαβομάρα αντί να γίνονται κατανοητές ως κοινωνικές συμπεριφορές με συγκεκριμένα αίτια οι οποίες μάλιστα υπάγονται σε συγκρούσεις και επιδέχονται αλλαγές.

Αλλά το στερεότυπο περί ανορθολογισμού διαθέτει και μια άλλη πολύ σημαντικότερη χρησιμότητα: **Δικαιολογεί την κατασκευή που λέγεται “ισλαμική τρομοκρατία”,** μια τρομοκρατία πολιτική και απολιτική, ορθολογική στις τακτικές και παράλογη στις στρατηγικές της. Μια τρομοκρατία πράγματι τυφλή, πράγματι τρελή, παγερά αδιάφορη καθώς είναι για τα ίδια της τα αποτελέσματα.

Οι “μουσουλμάνοι τρομοκράτες” σκότωσαν στα τυφλά μουσουλμάνους στο Λονδίνο, στη Μαδρίτη, στους δίδυμους πύργους. Οι “μουσουλμάνοι τρομοκράτες” επιζητούν τον εμφύλιο στο Ιράκ σκοτώνοντας άμαχους ιρακινούς εργάτες κατά εκατοντάδες. Ε, αν αυτή η **άτσαλη κατασκευή των μυστικών υπηρεσιών** γίνεται πιστευτή, είναι γιατί όλοι οι πρωτοκοσμικοί έχουν πειστεί πως κάθε μουσουλμάνος είναι κι ένας παλαβός!

Είναι ενδεικτικό ότι περίπου **οι μόνοι που δεν πιστεύουν τα περί “ισλαμικής τρομοκρατίας” είναι οι ίδιοι οι μουσουλμάνοι θρησκευτικοπολιτικοί ηγέτες (όπως ο Αλ Σαντρ στο Ιράκ) και οι οπαδοί τους.** Τέτοιοι τύποι, μετά από κάθε τυφλό χτύπημα κατά αμάχων καταγγέλλουν τον αμερικανικό στρατό κατοχής, καλούν συννίτες και σίιτες σε εθνική ενότητα και προτρέπουν “τον ιρακινό λαό να μην πέφτει θύμα των κατοχικών σχεδίων, γιατί ο σκοπός [των κατοχικών] είναι να προκαλέσουν εμφύλιο πόλεμο στο Ιράκ”. Αποδεικνύουν έτσι ότι σκέφτονται πολιτικά, με όρους υλικών εξελίξεων, ότι αντιλαμβάνονται την κατάστασή τους με όρους κόστους και οφέλους.

Δεν θα περίμενε κανείς τίποτα λιγότερο από αρχηγούς με βλέψεις στην εξουσία. Μακάρι να μπορούσαμε να πούμε το ίδιο και για τις μάζες των πρωτοκοσμικών υπηκόων που βαυκαλίζονται πως είναι οι μόνοι ορθολογιστές του πλανήτη, την ίδια ώρα που πιστεύουν ό,τι τους λέει η τηλεόραση.

ΟΙ BOMBΕΣ ΣΤΟ ΨΑΧΝΟ ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Πέρυσι, τυπώσαμε σε 20.000 αντίτυπα και μοιράσαμε δωρεάν ένα έντυπο παρόμοιο με αυτό που κρατάτε αυτή τη στιγμή. Ο τίτλος του ήταν “Η Διεθνής του Τρόμου” και στο εσωτερικό χρησιμοποιούσαμε ιστορικά και πολιτικά επιχειρήματα για να υποστηρίξουμε ότι τα τυφλά τρομοκρατικά χτυπήματα που συγκλονίζουν τις δυτικές μητροπόλεις δεν μπορεί παρά να είναι κρατικές δουλειές.

Δεν μπορούμε να επαναλάβουμε εδώ ολόκληρη την επιχειρηματολογία εκείνου του εντύπου. Μπορούμε όμως να παραθέσουμε ένα μικρό παράδειγμα, επιλεγμένο από την τελευταία σοδιά κρατικής παραπληροφόρησης που σήμερα περνάει για ενημέρωση.

Στις 10/9 του 2005, η Καθημερινή περιείχε μια αναδημοσίευση από το Βρετανικό Guardian, τόσο ενδιαφέρουσα που είχαμε κρίνει καλό να τη συμπεριλάβουμε ολόκληρη στην περυσινή μας μπροσούρα. Εκεί λοιπόν γινόταν αναφορά σε βομβιστικές επιθέσεις στη Γαλλία στα μέσα της δεκαετίας του '90. Το ρεπορτάζ υποστήριζε ότι η ισλαμική οργάνωση GIA -που τότε αναλάμβανε την ευθύνη- βρισκόταν στην ουσία υπό τον έλεγχο των Αλγερινών μυστικών υπηρεσιών:

“Όπως καταδεικνύει το βιβλίο των Λουνίς Αγκούν και Ζαν Μπατίστ Ριβουάρ, “Γαλλοαλγερία: Εγκλήματα και Ψεύδη του Κράτους”, Αλγερινοί κατάσκοποι στη Γαλλία μετατράπηκαν σε προβοκάτορες. Την Άνοιξη του 1995, ο Αλγερινός πράκτορας Αλί Τουσέντ, άρχισε να στρατολογεί δυσαρεστημένους νεαρούς από χώρες της Βορείου Αφρικής για να προχωρήσουν σε τρομοκρατικές επιθέσεις στη Γαλλία. Οι Αλγερινές μυστικές υπηρεσίες, υπό τον Ζιτουνί, πίεσαν τη GIA να σκοτώσει ηγέτες του Αλγερινού κόμματος FIS που ζούσαν στη Γαλλία. Στις 11 Ιουλίου του 1995, δολοφονήθηκε ο Αμπντελμπάκι Σαχράουι, ηγέτης του FIS. Και η GIA ανέλαβε την ευθύνη.

Βέβαια, οι γαλλικές μυστικές υπηρεσίες είχαν κι αυτές το ρόλο τους στις δουλειές της GIA. Άλλο είναι όμως αυτό που ενδιαφέρει εδώ. Στις 15/9 του 2006 λοιπόν, η ίδια εφημερίδα δημοσίευσε στα ψιλά το εξής μονόστηλο:

ΕΝΤΑΞΗ ΑΛΓΕΡΙΝΗΣ ΙΣΛΑΜΙΣΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Οι σαλαφιστές στην Αλ Κάιντα

ΠΑΡΙΣΙ. Την προσχώρηση της ακραίας αλγερινής ισλαμιστικής ομάδας σαλαφιστών, GSPC, στην Αλ Κάιντα ανακοίνωσε, με μήνυμά του σε βίντεο, ο Αϊμάν Αλ Ζαουάχρι, υπαρχηγός της οργάνωσης, ο οποίος συμπεριέλαβε τη Γαλλία στους πιθανούς στόχους της Αλ Κάιντα. Ο Γάλλος πρωθυπουργός Ντομινίκ ντε Βιλπέν επιβεβαίωσε ότι η Γαλλία διατρέχει κίνδυνο να δεχτεί τρομοκρατική επίθεση από την οργάνωση, την οποία, ήδη από το περασμένο έτος, είχε χαρακτηρίσει ως υπ' αριθμόν ένα εχθρό της. Η GSPC συγκροτήθηκε από πρώην μέλη της GIA (Ενοπλη Ισλαμική Ομάδα), της κύριας δύναμης των ισλαμιστών στην Αλγερία που ευθύνεται για βομβιστικές επιθέσεις στη Γαλλία το 1995.

Έτσι λοιπόν, η κρατική GIA αναγεννήθηκε από τις στάχτες της και προσχώρησε στην Αλ Κάιντα για να πολεμήσει “τη δύση”. Και το γαλλικό κράτος, ενώ γνωρίζει, χρησιμοποιεί την υποτιθέμενη νέα μεταγραφή της Αλ Κάιντα για να κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου...

Μένει τίποτα άλλο να πούμε; Ναι. Να το πούμε άλλη μια φορά: **Η τερατώδης κατασκευή που αποδίδεται στους μουσουλμάνους -σε όλους τους μουσουλμάνους- είναι στην πραγματικότητα κρατικής προέλευσης.**

ΘΑΝΑΤΟΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ: Η ΜΑΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ “ΠΥΡΗΝΑ ΕΝ ΥΠΝΩΣΕΙ”

Έτσι λοιπόν, η παράδοση κατασκευή της τυφλής “ισλαμικής τρομοκρατίας” χρησιμοποιεί τα στερεότυπα περί σκοταδιστών και ανορθολογιστών μουσουλμάνων για να περιγράψει μια υποτιθέμενη “μουσουλμανική μανία θανάτου”. Η βασική κατασκευή μέσω της οποίας αυτή η “μανία θανάτου” παράγει καταπίεση των μουσουλμάνων στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών και χρησιμοποιείται για το χτίσιμο των ολοκληρωτισμών του 21ου αιώνα, λέγεται “πυρήνας εν υπνώσει”.

Διόλου τυχαία, η πρώτη εμφάνιση του “πυρήνα εν υπνώσει” που βρήκαμε στον ημερήσιο τύπο προέρχεται από το Σεπτέμβριο του 2001. Λίγο μετά την κατάρρευση των δίδυμων πύργων, η σύνοδος των απανταχού Ευρωπαίων πρακτόρων συνήλθε εσπευσμένα στις Βρυξέλλες. Μετά το πέρας της μάζωξης, κάποιες βασικές αρχές διατυπώθηκαν δημοσίως:

Μετά τη συνάντηση, ο Βέλγος αξιωματούχος Μπερνάρ Μισέλ τόνισε πως “είναι σαφές ότι εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα δίκτυο από ριζοσπάστες ισλαμιστές μουτζαχεντίν που έχει εξαπλωθεί σε ολόκληρη την Ευρώπη”. Το έργο των ευρωπαϊκών αρχών δυσκολεύει πολύ κι από την τακτική αυτών των “εν υπνώσει πυρήνων”. *Ανθρωποι που ζουν μια απολύτως κανονική ζωή, συχνά μάλιστα απολύτως προσαρμοσμένη στα δυτικά πρότυπα (χωρίς έντονα στοιχεία ισλαμικών παραδόσεων), που δεν έχουν δώσει αφορμή για υποψίες.* Μπορεί να ζουν έτσι επί χρόνια και κάποια μέρα, με ένα απλό τηλεφώνημα, να προχωρήσουν στο πιο ανατριχιαστικό τρομοκρατικό χτύπημα.

Να λοιπόν πώς χρησιμοποιείται η παράλογη μανία θανάτου των μουσουλμάνων! Όπως μας λένε οι “αξιωματούχοι” (δηλ. οι πράκτορες), δεν είναι όλοι οι μουσουλμάνοι παρανοϊκοί τρομοκράτες. Αλλά οποιοσδήποτε μουσουλμάνος μπορεί να είναι παρανοϊκός! Ακόμη κι αν φαίνεται “φυσιολογικός”. Αυτή η υποδειγματική ιδεολογική τρίπλα **φορτώνει την κρυφή αλλά άμεσα εκδηλώσιμη μανία θανάτου στο σύνολο του μουσουλμανικού πληθυσμού του πλανήτη!**

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό! Με την τρέλα της τυφλής τρομοκρατίας να τους δίνει φτερά, οι κρατικοί σχηματισμοί ανακαλύπτουν και εγκαθιστούν **μια νέα έννοια του θανάτου που, ετούτη τη φορά, αφορά τους “καλούς” υπηκόους τους.** Αυτή η νέα έννοια πρωτοεμφανίστηκε μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους. Τότε ήταν που οι σημαντικότερες κριτικές στην αμερικανική κρατική μηχανή ήταν εκείνες που της απέδιδαν... ολιγωρία! Σύμφωνα με τους κριτικούς, ο πρόεδρος -δηλαδή το κράτος- αμέλησε να καταρρίψει τα αεροπλάνα μαζί με όλους τους επιβάτες τους! Θα έσωζε έτσι πολύ περισσότερους!

Αλλά αυτοί που έκαναν πράξη τις αμερικανικές ιδέες ήταν οι Ρώσοι. Κατά τη διάρκεια μιας ομηρίας στο θέατρο της Μόσχας, το ρωσικό κράτος σκότωσε με αέρια πάνω από εκατό άμαχους πολίτες του προκειμένου... να τους σώσει από την τρομοκρατία. Μετά από λίγους μήνες επανέλαβε. Αυτή τη φορά με ανήλικα παιδιά κατά τη διάρκεια ομηρίας σε σχολείο του Μπεσλάν.

Τέτοιες πρωτοφανείς ιδέες εμφανίζονται σε όλα τα δυτικά κράτη, και το ελληνικό δεν εξαιρείται. **Μόλις πέρυσι ο Έλληνας πρωθυπουργός δήλωνε έτοιμος να καταρρίψει το κυπριακό αεροπλάνο της “Ηλίου” που έμεινε ακυβέρνητο.** Ευτυχώς, είπαν, πρόλαβε κι έπεσε μόνο του...

Εδώ λοιπόν βρίσκονται οι πολύτιμοι πρωτοκοσμικοί υπήκοοι. Πίστεψαν στην κατωτερότητα και το σκοταδισμό των μουσουλμάνων. Πίστεψαν στον ανορθολογισμό τους. Πίστεψαν στη μανία τους με το θάνατο. Βοήθησαν στην υποτίμηση των μουσουλμάνων, σίγουροι πως τα δικά τους τομάρια είναι πολύτιμα. Και ξαφνικά βρίσκουν τις ζωές τους να αξίζουν όλο και λιγότερο. Ξαφνικά τα ίδια τους τα κράτη εξοπλίζονται, παρατάσσουν στρατό στους δρόμους, και -ω του θαύματος!- νοιάζονται όλο και λιγότερο για τις ζωές και την ελευθερία των υπηκόων τους. **Τη στιγμή που μιλάμε, το λόγο τον έχουν τα κράτη. Και μπροστά σε αυτούς τους τρομοκράτες, όλοι οι υπόλοιποι είναι ερασιτέχνες. Έτσι έχει δείξει η ιστορία.**

Ας δούμε τώρα τα αποτελέσματα.

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ;

Τα μέλη των πυρήνων εν υπνώσει, μάλλον δεν είναι τόσο επικίνδυνα άτομα όσο λέγεται. Για παράδειγμα, μέσα στο 2002, πριν ακόμη από τις τρομοκρατικές επιθέσεις στο μετρό της Μαδρίτης, οι ισπανικές μυστικές υπηρεσίες είχαν πρόλαβει να συλλάβουν “πάνω από είκοσι ύποπτους για διασυνδέσεις με το δίκτυο του Οσάμα Μπιν Λά-ντεν. Οι μισοί αφέθηκαν ελεύθεροι με εγγύηση” [Ελευθεροτυπία 25/1/03]. Ότι πάνω από δέκα επικίνδυνος μουσουλμάνοι τρομοκράτες αφέθηκαν ελεύθεροι με εγγύηση δεν είναι και πολύ παράξενο, δεδομένου του είδους των “στοιχείων” που ανακαλύπτονταν κατά τη σύλληψή τους. Όπως μας πληροφορούσαν οι ίδιες πηγές με θανάσιμη σοβαρότητα λίγους μήνες πριν από το προηγούμενο δημοσίευμα,

Η ισπανική αστυνομία συνέλαβε χθες τρεις άνδρες συριακής καταγωγής ως ύποπτους για συμμετοχή στο τρομοκρατικό δίκτυο της Αλ Κάιντα. **Στην κατοχή τους βρέθηκαν βιντεοκασέτες** με σημαντικά αμερικανικά κτίρια και μνημεία, μεταξύ των οποίων και οι δίδυμοι πύργοι...

[Ελευθεροτυπία 17/7/2002,
η έμφαση δική μας]

Το πιο περίεργο με τους “πυρήνες εν υπνώσει”, είναι ότι, ενώ οι προληπτικές συλλήψεις καταλαμβάνουν σταθερά και σχεδόν καθημερινά χώρο στις εφημερίδες, οι δίκες και οι καταδίκες των δυνάμει τρομοκρατών ποτέ δεν εμφανίζονται. Ίσως το γεγονός να έχει σχέση με την κατάσταση που περιγράφει ο Ιμπραήμ Μόγκρα, πρόεδρος της ομοσπονδιακής επιτροπής βρετανικών τεμένων:

Συνήθως οι συλλήψεις είναι υψηλού προφίλ, με μεγάλη κάλυψη των μέστων, και μετά από λίγες ώρες ή ημέρες οι περισσότεροι ελευθερώνονται χωρίς να μαθαίνει κανείς τίποτα. Αυτό αυξάνει την εντύπωση ότι η μουσουλμανική κοινότητα είναι μια τεράστια δεξαμενή τρομοκρατών... Πολλοί νέοι [ενν. μουσουλμάνοι] γελούν όταν ακούν ότι “η αστυνομία εξετάζει στοιχεία που βρέθηκαν”. Ναι, αλλά τι βρέθηκε;

[Ελευθεροτυπία 11/8/2006]

Πάντως τα “στοιχεία” δεν είναι πάντοτε απαραίτητα. Για παράδειγμα, στις 29/11 του 2005 (Καθημερινή), με αφορμή τη σύλληψη ενός ακόμη “πυρήνα εν υπνώσει”, αυτή τη φορά στη Βοσνία, μάθαμε την τύχη του προηγούμενου βοσνιακού πυρήνα: ήταν έξι Αλγερινοί που συνελήφθησαν το 2002 και αθώωθηκαν όλοι σε βοσνιακό δικαστήριο. Μετά την αθώωση, οι έξι Αλγερινοί παραδόθηκαν στις ΗΠΑ και βρίσκονται ακόμη στο στρατόπεδο του Γκουαντάναμο.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (1): Ο ΝΕΟΣ ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ

Μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους, ένα σημαντικό πολιτικό σύνθημα εμφανίστηκε στους τοίχους των βρετανικών τζαμιών. Ήταν σύντομο: "Εκδικήσου για τις ΗΠΑ. Σκότωσε κι εσύ ένα μουσουλμάνο!". Και ήταν και επίκαιρο: Οι **ρατσιστικές επιθέσεις** στα πρωτοκοσμικά κράτη, κατά κύριο λόγο έχουν για στόχο μουσουλμάνους, αυξάνονται διαρκώς εδώ και πέντε χρόνια, και σήμερα μετριοούνται σε χιλιάδες ετησίως.

Μαζί με τις επιθέσεις, αυξάνονται και τα **ποσοστά των ακροδεξιών κομμάτων**. Αυτή τη στιγμή, ακροδεξιά κόμματα διαθέτουν ποσοστά άνω του 15% ή συμμετέχουν σε συνασπισμούς εξουσίας σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες (τη Δανία, το Βέλγιο, τη Γαλλία, την Ολλανδία, μέχρι πρότινος στην Ιταλία, κλπ). Στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, τα ήδη υπάρχοντα κόμματα εξουσίας είναι τόσο ακροδεξιά που κάνουν τη δουλειά μια χαρά.

Εντωμεταξύ, οι **αντιμεταναστευτικές νομοθεσίες** αλλάζουν σαν τα πουκάμισα, και πάντα προς το χειρότερο (χειρότερο για τους μετανάστες φυσικά). Στη Γερμανία για παράδειγμα, η σχετική νομοθεσία που καταρτίστηκε στις αρχές του 2005, ήταν σχεδιασμένη για να οδηγήσει στην απέλαση 2.000 μεταναστών το χρόνο. Ήδη από το 2004, το ολλανδικό κράτος προχώρησε σε δεκάδες χιλιάδες απελάσεις...

Με εντελώς όμοιο τρόπο, οι **"αντιτρομοκρατικές νομοθεσίες"** ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια και είναι όλες τους τόσο ακραίες, που μόλις δέκα χρόνια πριν, θα ήταν απλά αδιανόητες. Για παράδειγμα, από το 2003, το βρετανικό κράτος μπορούσε να κρατά προφυλακισμένους όποιους "ύποπτους" ήθελε για δύο εβδομάδες δίχως να δίνει λογαριασμό σε κανένα. Αλλά με νόμο που ψηφίστηκε φέτος, το όριο ανέβηκε σε 28 ολόκληρες ημέρες. Το νέο όριο εφαρμόστηκε και με το παραπάνω στον "πυρήνα εν υπνώσει" που συνέλαβαν οι Βρετανοί μπάτσοι τον περασμένο Αύγουστο.

Μετά τις συλλήψεις του Αυγούστου, οι Ευρωπαίοι Υπουργοί Εσωτερικών συνήλθαν σε άτυπη σύνοδο και εξέτασαν την υιοθέτηση ενός "συστήματος θετικής χρήσης στερεοτύπων" για τον εντοπισμό τρομοκρατών. Αυτό σημαίνει ό-

τι "θα χρησιμοποιούνται φυσιογνωμικά και ενδυματολογικά χαρακτηριστικά για να εντοπίζονται όσοι μοιάζουν να προέρχονται από ευαίσθητες περιοχές". Σύμφωνα με τους Ευρωπαίους υπουργούς δεν υφίσταται θέμα ρατσισμού, γιατί ο έλεγχος των ύποπτων επιβατών θα γίνεται πολύ πριν από την πτήση, με τη χρήση "βιομετρικών συστημάτων καταγραφής προσώπων και οφθαλμικών χαρακτηριστικών". Σε αντίθεση με αυτές τις soft ιδέες, το γαλλικό και το ολλανδικό κράτος εξέφρασαν την επιθυμία τους, εφόσον ξεπεράσουν τα νομικά προβλήματα, να επιβάλουν ειδικό καθεστώς ελέγχου για τους μουσουλμάνους επιβάτες.

Να λοιπόν πώς από τις ιδέες μπορούμε μια χαρά να περάσουμε στις πράξεις. Είναι απ' όσο ξέρουμε **η πρώτη φορά μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο που ένα κομμάτι πληθυσμού των πρωτοκοσμικών κοινωνιών μετατρέπεται επισήμως σε διακριτή κατηγορία** και μπαίνει στο στόχαστρο με κριτήρια φυλής ή θρησκείας. Ας σκεφτούμε για λίγο τη γαλλο-ολλανδική πρόταση, την εφαρμογή και τις συνέπειές της. Πώς κατηγοριοποιείται κάποιος ως "μουσουλμάνος"; Πώς ξεχωρίζει; Πώς είναι ένα αεροδρόμιο με δυο σειρές αναμονής; Και το πιο σημαντικό: Γιατί να μην επεκταθεί η διάκριση μουσουλμάνων και χριστιανών και σε άλλες περιπτώσεις πιθανών στόχων τρομοκρατικής επίθεσης; Γιατί όχι και στα τραίνα; Τα λεωφορεία; Τα σχολεία; Τις συναυλίες; Τις πλατείες;

Απαρτχάιντ. Έτσι ονομάζονται τα καθεστώτα που με θεσμικό τρόπο νομιμοποιούν και επιβάλλουν διακρίσεις εις βάρος κομματιών του πληθυσμού τους. Αλλά καθώς οι δυτικές κοινωνίες παλαβώνουν καθημερινά από τον τρόπο του "τυφλού χτυπήματος", καθώς παραδίδονται στις χαρές του ρατσισμού, τα ονόματα έχουν πάψει να απασχολούν, η λογική έχει στομώσει, η ηθική κοιμάται τον ύπνο του δικαίου. **Οι δυτικές καπιταλιστικές δημοκρατίες κατρακυλάνε προς τον φασισμό δίχως μέτρο**. Καθώς τα πράγματα εξελίσσονται, ακόμη κι αυτή η διατύπωση κινδυνεύει να μετατραπεί σε ευφημισμό.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (2): Ο "ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ" ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ (ΣΚΕΤΟ)

Υποτίθεται πως αυτά που εξελίσσονται μπρος μας είναι ένας "πόλεμος των πολιτισμών" που προβλέφθηκε και αναλύθηκε από έναν κάποιο κύριο Samuel Huntington το 1996. Αλλά η απαρίθμηση τίτλων από βιβλία, δε σημαίνει πως αυτοί που τα απαριθμούν τα έχουν διαβάσει κιόλας. Εμείς από την άλλη, κάναμε τον κόπο να διαβάσουμε το βιβλίο του, με τίτλο "Η Σύγκρουση των Πολιτισμών". Και το βρήκαμε εξαιρετικά ενδιαφέρον.

Ποιος είναι ο Huntington

Ο Huntington είναι ένας αμερικανός ακροδεξιός, διανοούμενος και καθηγητής του Harvard. Από τη δεκαετία του '60, ως μέλος επιτροπών, think tanks και πάσης φύσεως ακροδεξιών "ιδρυμάτων", προσφέρει τις ιδέες του σε ένα ευρύ φάσμα κρατικών πελατών που ξεκινάει από την κυβέρνηση των ΗΠΑ και φτάνει μέχρι τη στρατιωτική χούντα της Βραζιλίας

(1972). Ο Huntington έχει κατά καιρούς υποστηρίξει ότι ο βομβαρδισμός άμαχων στο Βιετνάμ είναι σωστή στρατηγική, ότι η δημοκρατία ως πολίτευμα καλό θα ήταν να εγκαταλειφθεί για λίγο, και ότι οι μαύροι στις ΗΠΑ καλό θα ήταν να ξαναγυρίσουν στην κατάσταση πριν από το 1960.

Ο Huntington πρωτοδιατύπωσε ιδέες παρόμοιες με αυτές που εκφράζει στη "Σύγκρουση" το 1988. Η τότε εκτίμησή του ήταν ότι "κατά τις προσεχείς δεκαετίες" **η Ιαπωνία και η Κίνα θα εξελίσσονταν σε περιφερειακές δυνάμεις ικανές να προκαλέσουν την παντοκρατορία των ΗΠΑ**. Όπως θα δούμε, αυτό ήταν και είναι το πραγματικό πρόβλημα.

Η σύγκρουση των πολιτισμών

Υποτίθεται πως η θέση του βιβλίου του Huntington είναι ότι η ανθρωπότητα χωρίζεται σε "πολιτισμούς" δηλαδή σε στα-

θερά συλλογικά υποκείμενα τα οποία προσδιορίζονται από τη θρησκεία, τη γλώσσα και γενικά “τον πολιτισμό”. Αυτά τα συλλογικά υποκείμενα είναι καταδικασμένα είτε να ζουν χωριστά είτε να έρχονται σε σύγκρουση.

Αν όμως κάνει κανείς τον κόπο να διαβάσει το βιβλίο, θα ανακαλύψει έκπληκτος πως η βασική του ιδέα είναι στην πραγματικότητα η εξής:

α) Ο πολιτισμός που ονομάζεται “Δύση” είναι στην ουσία οι ΗΠΑ, η Μεγάλη Βρετανία, ο Καναδάς και η Αυστραλία, μέσες άκρες δηλαδή η “συμμαχία των προθύμων” που εισέβαλε στο Ιράκ.

β) Το τέλος του ψυχρού πολέμου βρήκε τη “Δύση”, όχι νικήτρια, αλλά σε κατάσταση παρακμής. Ενδεικτικά, το τέταρτο κεφάλαιο ονομάζεται “Η εξασθένηση της Δύσης” και είναι γεμάτο πίνακες που επιδεικνύουν τη δημογραφική, οικονομική και στρατιωτική υποχώρηση της “Δύσης”, έναντι της Κίνας, της Ρωσίας, της Ιαπωνίας, των μουσουλμανικών κρατών (όλων μαζί!), κλπ.

γ) Οι μεγάλοι αντίπαλοι της “Δύσης” είναι η Κίνα, η Ρωσία και ο μουσουλμανικός κόσμος. Και το μέλλον προβλέπεται εμπόλεμο: “Η αταπάτη της αρμονίας με το τέλος του ψυχρού πολέμου διασκορπίστηκε από εθνικές συγκρούσεις και εθνοκαθάρσεις, από την εμφάνιση νέων διακρατικών συμμαχιών και συγκρούσεων... από την αυξανόμενη δύναμη της Κίνας.” (σελ. 32)

δ) Όσο για το τι πρέπει να γίνει; “Στο παρελθόν οι αμερικανικές κυβερνήσεις δοκίμασαν να αναπτύξουν σχέσεις [με τη Ρωσία και την Κίνα] στη θέση της **φυσικής σύγκρουσης συμφερόντων** ανάμεσα στις ΗΠΑ και αυτές τις χώρες... [Παρολ’ αυτά], **εάν οι μη δυτικές κοινωνίες πρόκειται για άλλη μια φορά να διαμορφωθούν από τη δυτική κουλτούρα, αυτό θα συμβεί μόνο ως αποτέλεσμα της δυτικής δύναμης... Ο ιμπεριαλισμός είναι η αναγκαία και λογική συνέπεια της παγκοσμιοποίησης**” (σελ. 364-6).

Με λίγα λόγια, η “σύγκρουση των πολιτισμών” είναι ο τίτλος που σκέφτηκαν τα ακροδεξιά think tank της δεκαετίας του ‘90 για να ονοματίσουν τις διακρατικές συγκρούσεις που έβλεπαν στον ορίζοντα. *Αυτές οι συγκρούσεις δεν ήταν διόλου πολιτισμικές ή ιδεολογικές, αλλά -όπως πάντα- συγκρούσεις υλικών συμφερόντων, κατά κύριο λόγο μεταξύ ΗΠΑ, Κίνας και Ρωσίας.* Ο παλιός καλός ιμπεριαλισμός χτυπούσε την πόρτα ήδη από τότε. Και ο κύριος Huntington το πήρε χαμπάρι νωρίς.

Το Ισλάμ και ο Huntington

Η πιο διάσημη αντιμουσουλμανική αποστροφή του Huntington είναι εκείνη σύμφωνα με την οποία “Τα σύνορα του Ισλάμ είναι βαμμένα με αίμα”. Κατά Huntington το Ισλάμ είναι ιδιαίτερα αιμοβόρο, πράγμα που αποδεικνύεται από το ότι “στις αρχές της δεκαετίας του ‘90 τα δύο τρίτα με τρία τέταρτα των πολέμων μεταξύ διαφορετικών πολιτισμών ήταν πόλεμοι μεταξύ μουσουλμάνων και μη μουσουλμάνων”.

Αυτή η διαπίστωση είναι βέβαια σωστή. Το ίδιο είναι και μία άλλη. Ότι την ίδια περίοδο ή λίγο μετά, **τα τρία τέταρτα των προσφύγων λόγω πολέμου παγκοσμίως ήταν επίσης μουσουλμάνοι.**

Δίκιο είχε λοιπόν ο Huntington! Στο πρώτο μισό της δεκαετίας του ‘90, οι μουσουλμάνοι ήδη σφαγιάζονταν σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Στη Βοσνία, στην Τσετσενία, στον πρώτο πόλεμο του Ιράκ, εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί μουσουλμάνοι πλήρωναν με αίμα τη σημασία της γεωπολιτικής τους θέσης στις απαρχές της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης που περιέγρα-

φε η “Σύγκρουση των Πολιτισμών”. Ήδη ποταμοί μουσουλμανικού αίματος ενσάρκωναν την “αναγκαία και λογική συνέπεια” της σύγκρουσης διακρατικών συμφερόντων! Το μόνο που απέμενε στον ακροδεξιό Huntington ήταν να εφεύρει μια δικαιολογία. Και εφηύρε τη “σύγκρουση των πολιτισμών”, και πληρώθηκε με χρήμα και θέσεις σε επιτροπές, και μίλησε σε συνέδρια, και το άθλιο κατά τα άλλα βιβλίο του έγινε ένα από τα γνωστότερα κείμενα του τέλους του εικοστού αιώνα.

Κατά τα άλλα, ας κρατήσουμε το συμπέρασμα: **Ο “πόλεμος των πολιτισμών” που έβλεπε ο Huntington στον ορίζοντα ήταν πόλεμος κρατικών συμφερόντων. Πόλεμος ιμπεριαλισμών.**

Είναι ακριβώς ο ίδιος πόλεμος που ζούμε σήμερα. Οι μουσουλμάνοι έχουν απλώς (“απλώς...”) την ατυχία να βρίσκονται σε λάθος μεριά του πλανήτη.

Πόλεμος

Οι αμφιβολίες των αισιόδοξων φαντάζουν όλο και πιο γελοίες. Από τις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και μετά, ο δυτικός κόσμος είναι σε πόλεμο. Η “ισλαμική τρομοκρατία” που υποτίθεται πως εκτρέφεται μέσα στις μουσουλμανικές κοινωνίες υπήρξε το πρόσχημα για στρατιωτικές επεμβάσεις στο Αφγανιστάν και το Ιράκ. Οι νεκροί μετριοούνται ήδη σε εκατοντάδες χιλιάδες. Αλλά δεν είναι ο αριθμός των νεκρών αυτό που μετράει. Είναι η γεωπολιτική σημασία αυτών των επεμβάσεων που θα έπρεπε να υποψιάζει και τον πλέον αδρανή εγκέφαλο: Αποτελεί κοινό τόπο ότι το αμερικανικό κράτος και οι σύμμαχοί του δεν ξεκινούν για εκστρατείες από αγάπη για τη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτό που διακυβεύεται είναι κρατικά συμφέροντα.

Ναι, αλλά αφού υπάρχουν κρατικά συμφέροντα που προωθούνται, δεν υπάρχουν κρατικά συμφέροντα που θίγονται; Δεν υπάρχουν αντίπαλοι για τους αμερικάνους πέρα από τους ανορθολογικούς τριτοκοσμικούς;

Φυσικά. Είναι οι ίδιοι αντίπαλοι που έβλεπε ο Huntington να караδοκούν επιδιώκοντας να ανακόψουν την παγκόσμια κυριαρχία των αφεντικών του. Είναι η Κίνα, η Ρωσία, η “παλαιά Ευρώπη”, ορισμένες από τις πάλαι ποτέ “τίγρεις της Ασίας”, και πάει λέγοντας. Τα ονόματα αυτών των κρατικών σχηματισμών αναφέρονται όλο και συχνότερα απέναντι από τα ονόματα των αμερικάνων και των συμμάχων τους, να παρακωλύουν επεμβάσεις, να διαλύουν συμμαχίες, να επιτίθενται οικονομικά και στρατιωτικά στο αγγλοσαξονικό μπλοκ.

Το μέγεθος των διακρατικών τσαμπουκάδων και τα γεωπολιτικά διακυβεύματα είναι τέτοιας σημασίας που δεν αφήνουν αμφιβολίες: **Γι’ αυτό καλπάζει ο ολοκληρωτισμός, γι’ αυτό στοχοποιούνται οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί, γι’ αυτό οι αγορές όπλων ανθίζουν, γι’ αυτό η πυρηνική ενέργεια ξαναγίνεται “λύση” ποιος ξέρει σε ποιο πρόβλημα! Κυνηγώντας τους “ισλαμιστές τρομοκράτες” τα κράτη, τα μεγάλα κράτη του πρώτου κόσμου, αργά ή γρήγορα θα έρθουν σε μεταξύ τους σύγκρουση!**

Τρελό; Ναι. Αλλά το μόνο λάθος είναι η χρήση του μέλλοντα! Ήδη, στη μάχη του Λιβάνου, κυνηγώντας τη Χεζμπολά το ισραηλινό και το αμερικανικό κράτος βρήκαν απέναντί τους, όχι μόνο το Ιράν και τη Συρία, αλλά και τη διακριτική ρωσική παρουσία. Και χάσανε.

Ο ΑΝΤΙΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ, 2007

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ: Ο νέος πολεμικός ολοκληρωτισμός

Με καύσιμο τον τρόπο από τις επιθέσεις στο μετρό του Λονδίνου, το βρετανικό κράτος μετατρέπεται στην πληρέστερη κοινωνία επιτήρησης του πλανήτη. Στη Μεγάλη Βρετανία υπάρχουν και λειτουργούν 4 εκατομμύρια κάμερες κλειστού κυκλώματος. Η αστυνομία μπορεί να κρατήσει όποιον νομίζει δίχως κατηγορίες και δίχως δικηγόρο για πάνω από ένα μήνα. Οι ρατσιστικές επιθέσεις πολλαπλασιάζονται. Οι απελάσεις φτάνουν τις 20.000 το χρόνο.

Φυσικά το βρετανικό κράτος μετέχει και στα δύο μεγάλα πολεμικά μέτωπα του πλανήτη. Μάλιστα έχει αναλάβει το Αφγανιστάν σχεδόν εξ ολοκλήρου.

ΓΑΛΛΙΑ: Λεπέν ή Σαρκοζί;

Το γαλλικό απαρτχάιντ είναι το παλιότερο μετά το αμερικανικό. Πέντε εκατομμύρια μετανάστες αναγκάζονται να ζήσουν σε μια χώρα όπου το 22% ψηφίζει τους νεοναζί του Λεπέν. Το είδος της καταπίεσης που υφίστανται οι μουσουλμάνοι προλετάριοι στο εσωτερικό του γαλλικού κράτους γίνεται εμφανές από τα συχνά καταστροφικά τους ξεσπάσματα.

Κατά τα άλλα το γαλλικό κράτος συμμετέχει στην κατοχή του Λιβάνου, μετά φυσικά από την εκεί ήττα του ισραηλινού στρατού.

ΙΣΠΑΝΙΑ: Πολεμική εξωτερική πολιτική

Εκτός από δεκάδες συλλήψεις "πυρήνων εν υπνώσει", εκτός από τη θωράκιση των νοτίων συνόρων του με συστοιχίες πυραύλων για να "καταπολεμήσει τη μετανάστευση", το ισπανικό κράτος χρησιμοποίησε την "ισλαμική τρομοκρατία" για να πραγματοποιήσει μια εντυπωσιακή στροφή: Με αφορμή τις βόμβες στο μετρό της Μαδρίτης, αποχώρησε από την κατοχή του Ιράκ και ασχολείται πλέον με το δικό του ζωτικό χώρο -τη Λατινική Αμερική- κοντράροντας τα αμερικανικά συμφέροντα.

ΗΠΑ: Δημοκρατία στο Γκουαντάναμο Μπέι

Δε χρειάζεται να πούμε πολλά. Οι ΗΠΑ χρησιμοποίησαν τον μετά τις 11/9 καλπάζοντα ρατσισμό για να δικαιολογήσουν δύο τεράστιες πολεμικές επιχειρήσεις και για να στήσουν ένα αστυνομικό κράτος που κάνει πολλούς Αμερικανούς να μιλούν ξεκάθαρα για νέο φασισμό. Οι ΗΠΑ είναι ο εμπνευστής και η ατμομηχανή του "πολέμου των πολιτισμών". Φυσικά κάποιοι ακόμη λένε πως για όλα φταίει "ο Μπους"...

ΔΑΝΙΑ: Αντιμουσουλμανική προβοκάτσια

Το 2005, η δανέζικη ακροδεξιά εφημερίδα Jylland την πλήρη κάλυψη του κράτους δημοσίευσε 12 σκίτσα που ριζοείδαν το Μωάμεθ. Έπειτα από τη δημοσίευση οι μουσουλμάνοι σε πολλά μέρη του κόσμου διαδήλωσαν και καίψαν δανέζικες πρεσβείες.

Οι αντιδράσεις δεν προκλήθηκαν τόσο γιατί η πρεσβεία του Μωάμεθ, όσο γιατί η όλη υπόθεση ήταν παραδοξολογία στο μουσουλμανικό κόσμο γνωρίζουν: Η δανέζικη κυβέρνηση του Ισλάμ βρίσκεται σε εξέλιξη. Και καθοδηγείται από το δανέζικο κράτος διατηρεί στρατό στο Ιράκ.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ: Η ανεκτική κοινωνία και τι απέγινε

Η Ολλανδία χρειάστηκε μόνο μια ελάχιστη αφορμή (το φόνο του ακροδεξιού σκηνοθέτη Τεό Βαν Γκογκ) για να αποκτήσει ειδικό υπουργείο μετανάστευσης και να προχωρήσει στη σκληρότερη ίσως αντιμεταναστευτική νομοθεσία του δυτικού κόσμου. Μετά από δεκάδες χιλιάδες απελάσεις μουσουλμάνων, οι ιθύνοντες σκέφτονται τώρα να απαγορεύσουν τη μαντήλα εντελώς στους δημόσιους χώρους. Η ολλανδική ακρα δεξιά απομειώθηκε στο εσωτερικό των μεγάλων κομμάτων και αποτελεί σήμερα επίσημη πολιτική.

Το Ολλανδικό κράτος διατηρεί στρατό στο Αφγανιστάν.

ΕΛΛΑΔΑ: Ποιοι εμείς;

Ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '90, το ελληνικό κράτος συμμετείχε υποστηρικτικά στο σφαγείο της Βοσνίας, όπου πάνω από 200.000 μουσουλμάνοι δολοφονήθηκαν, με τη συμμετοχή Ελλήνων φασιστών εθελοντών. Παράλληλα, ανέπτυξε ένα ιδεολόγημα περί "μουσουλμανικού τόξου" και το χρησιμοποίησε ως θεμέλιο λίθο της εξωτερικής του πολιτικής για πάνω από πέντε χρόνια. Κατ' αυτό τον τρόπο, το ελληνικό κράτος καθίσταται από τους πρωτοπόρους του αντιμουσουλμανικού ρατσισμού παγκοσμίως.

Κατά τα άλλα, μετά τις βομβιστικές επιθέσεις του Λονδίνου, το ελληνικό κράτος συνέλαβε πέντε χιλιάδες ανθρώπους από την πακιστανική του κοινότητα, απέλασε όσους μπόρεσε και πέρασε όσους ήθελε από "φιλικές ανακρίσεις". Σε αυτή την επιχείρηση, το

nds Posten, με
κίτσα που κο-
των σκίτσων,
ήλωσαν και έ-

ροσβλήθηκε ο
χή αυτού που
αιμονοποίηση
από ψηλά.

ΡΩΣΙΑ: Το τσετσενικό ζήτημα

Το ρωσικό κράτος γνωρίζει καλά τις σφαγές μουσουλμάνων από τον πόλεμο της Τσετσενίας και την πολιορκία του Γκρόζνι. Στη Μόσχα και το Μπεσλάν, το ρωσικό κράτος κατέκτησε το δικαίωμα να δολοφονεί κατά εκατοντάδες τους ίδιους τους υπηκόους του προκειμένου "να τους σώσει από τους τρομοκράτες".

Είναι πάντως γεγονός πως οι "Τσετσένιοι τρομοκράτες" που διώκονται από τους Ρώσους, συνηθίζουν να αποζητούν την ασφάλεια στην αγκαλιά του -κατά τα άλλα "αντιτρομοκρατικού"- βρετανικού κράτους.

Εντωμεταξύ, η δολοφονική αντιτσετσενική δραστηριότητα των νεοναζί στο εσωτερικό της Ρωσίας έχει φτάσει σε τέτοια σημεία που ακόμη κι ο Πούτιν "προβληματίζεται"...

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Σιγά και με το μαλακό

Ευλογημένο με εκατομμύρια Τούρκων μεταναστών εργατών, το γερμανικό κράτος προχωρεί σε πλήρες φακέλωμα όλων των δυναμει τρομοκρατών, σε απαγορεύσεις οργανώσεων, συλλήψεις και απελάσεις. Οι συζητήσεις περί μαντήλας και καταναγκαστικών γάμων μαινόνται.

Μ' αυτά και μ' αυτά, το γερμανικό κράτος ξεπερνάει τα "κόμπλεξ του Β' Παγκόσμιου", στέλνει στρατό εκτός συνόρων (εσχάτως στο Λίβανο), διαφωνεί με τις ΗΠΑ για το Ιράκ και συμμαχεί με τη Ρωσία και την Γαλλία. Η γειτονική Πολωνία καταγγέλλει ότι και επί Χίτλερ-Στάλιν τα ίδια γίνονταν και ψηφίζει άκρα δεξιά...

ελληνικό κράτος συνάντησε ελάχιστες έως καθόλου αντιδράσεις.

Όσον αφορά τα μέτωπα του πολέμου, το ελληνικό κράτος συμμετέχει στην κατοχή του Αφγανιστάν, και παραχώρησε την Κύπρο και την Κρήτη για να διευκολύνει την εισβολή στο Ιράκ. Το ελληνικό εμπορικό ναυτικό ανεφοδιάζει τον αμερικανικό στρατό στο Ιράκ. Η προσφορά του έχει αναγνωριστεί από τις ΗΠΑ με τον πλέον επίσημο τρόπο.

Σ' αυτές του τις περιπέτειες, το ελληνικό κράτος διαθέτει ένα συνηθισμένο για τα δεδομένα του πλεονέκτημα: Μια κοινωνία που αρέσκεται να πιστεύει πως τίποτα δεν τρέχει με τους μουσουλμάνους, το ρατσισμό, τους διακρατικούς ανταγωνισμούς και οτιδήποτε φαίνεται κομματάκι ακανθώδες ηθικά, ταξικά ή ανθρωπικά. Συνεπώς το μέλλον διαγράφεται λαμπρό.

Ολλανδία 2005. Η κηδεία του ακροδεξιού Βαν Γκογκ μετατράπηκε σε ρατσιστική αντιμουσουλμανική διαδήλωση.

Στελέχη της Αλ Κάιντα από τον ημερήσιο τύπο. Ο πάνω πάνω είναι λέει "ηγετικό στέλεχος της Αλ Κάιντα, αν και σχιζοφρενής." Αυτό δεν τον εμπόδισε να καταδώσει όλους τους υπόλοιπους. Στο κάτω μέρος διαβάζουμε τις πηγές της αλήθειας: CIA, FBI, NSA.

Σταυρουδάκι, παναγίτσα, πολυβόλο και το δάχτυλο στη σκανδάλη. Η Ελληνική συμμετοχή στην κατοχή του Αφγανιστάν συνεχίζεται.

ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΥΣΗ

ΜΙΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΧΡΗΣΗ

Τα αντιμουσουλμανικά στερεότυπα που χτίστηκαν στη Δύση λένε επίσης πως τα κράτη από τα οποία έρχονται οι μουσουλμάνοι μετανάστες είναι κράτη "υπανάπτυκτα", κράτη "ανορθολογικά", κράτη δηλαδή που οι ηγεσίες τους κυβερνούν με γνώμονα το τυφλό μίσος απέναντι στη Δύση και τον πολιτισμό της και κράτη που υποθάλλουν την τρομοκρατία. Η εισβολή των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν και το Ιράκ στηρίχτηκε στα παραπάνω στερεότυπα προκειμένου να δικαιολογήσει τους πολέμους που βρίσκονται ακόμη σε εξέλιξη σε αυτή την περιοχή του πλανήτη. Όμως κάθε προπαγάνδα που προσπαθεί να δικαιολογήσει πολέμους μεταξύ κρατών είναι προπαγάνδα βασισμένη σε ψέμματα.

Καταρχήν τα κράτη του μουσουλμανικού κόσμου δεν είναι όλα κράτη υπανάπτυκτα. Αντίθετα υπάρχουν κράτη (όπως το Ιράν, το Πακιστάν, η Αίγυπτος) με υψηλή καπιταλιστική ανάπτυξη, με ανεπτυγμένους διοικητικούς μηχανισμούς, με σύγχρονα πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα σε τομείς υψηλής τεχνολογίας. Υπάρχουν επίσης κράτη (όπως το Ιράν και η Σαουδική Αραβία) που υποδέχονται μετανάστες από άλλες χώρες της Κεντρικής και Νότιας Ασίας. Σε κάθε περίπτωση μιλάμε για εθνικά καπιταλιστικά κράτη. Δηλαδή για κράτη που, όπως και στη Δύση, οργανώνονται γύρω από την εκμετάλλευση της εργασίας. Είναι συνεπώς ξεκάθαρο ότι σε αυτά τα **κράτη το ισλάμ, ως θρησκεία και ιδεολογία, συμβαδίζει άνετα με τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής.** Και όχι απλά συμβαδίζει αλλά παίζει σημαντικό ρόλο στην καπιταλιστική οργάνωση των μουσουλμανικών κρατών και στην ταξική διαστρωμάτωση των κοινωνιών τους.

Οι Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν, ακραία πουριτανική εκδοχή του σουνιτικού ισλάμ, ήταν η μόνη πολιτική δύναμη που κατάφερε σε κάποιο βαθμό να "ορθολογικοποιήσει" με καπιταλιστικούς όρους μια κοινωνία σπαρασσομένη από εμφύλιους πολέμους και βασιζόμενη σε μια φυλετική δομή. Οι ισλαμιστές στην Τουρκία, σε μια εντελώς διαφορετική εκδοχή, ήταν η μόνη πολιτική δύναμη που κατάφερε να διαχειριστεί το κουρδικό πρόβλημα, βασιζόμενη στην ενότητα της θρησκείας και όχι της εθνικής καταγωγής. Στο Ιράν, η άνοδος και η εγκαθίδρυση των ισλαμιστών στην εξουσία από το 1979 δημιούργησαν ένα ισχυρό κράτος, διαμορφώνοντας νέες συνθήκες σε ολόκληρη την περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Σε κάθε περίπτωση τα ισλαμικά κράτη δεν είναι κράτη ανορθολογικά. Αλλά κράτη που οργανώνονται γύρω από τα συμφέροντά τους, δηλαδή γύρω από τη συσσώρευση του πλούτου για λογαριασμό των ντόπιων αστικών τους τάξεων.

Καθώς τα σύννεφα του πολέμου έχουν ήδη σκεπάσει τη Μέση Ανατολή και επεκτείνονται προς την Κεντρική Ασία, σε περιοχές δηλαδή υψηλής γεωστρατηγικής αξίας για τα δυτικά κρατικά συμφέροντα, έχει σημασία να διακρίνουμε ότι: **οι αντιπαραθέσεις (στρατιωτικές ή διπλωματικές) που έχουν ξεσπάσει στην περιοχή αυτή του κόσμου δεν είναι αντιπαραθέσεις μεταξύ πρωτοκοσμικών και υπανάπτυκτων κρατών. Είναι αντιπαραθέσεις μεταξύ κρατικών συμφερόντων και ιμπεριαλισμών.** Το γεγονός ότι οι αντιπαραθέσεις αυτές εμφανίζονται σε εμάς ως σύγκρούσεις μεταξύ της "δημοκρατίας", της "ελευθερίας" και της "προόδου" από τη μια μεριά

ενάντια στα οπισθοδρομικά, ανορθολογικά και καθυστερημένα ισλαμικά καθεστώτα από την άλλη, δεν πρέπει να μας αποπροσανατολίζει από το ότι όλες οι αντιμαχόμενες μέρη με τις συμμαχίες τους, μάχονται για ένα και το αυτό: την επέκταση της στρατιωτικής και πολιτικής σφαίρας επιρροής τους, την αναμέτρηση γύρω από το παιχνίδι του εκ νέου μοιράσματος του κόσμου.

Αντίθετα λοιπόν με όσα υποστηρίζει η πρωτοκοσμική αριστερά, **το ισλάμ δεν είναι μια επαναστατική αντιιμπεριαλιστική ιδεολογία. Αντίθετα είναι μια ιδεολογία για κρατική χρήση, μια ιδεολογία εθνικής ενότητας,** που προστατεύει τις ντόπιες αστικές τάξεις.

Έτσι, **το πολιτικό ισλάμ σε όσα κράτη πήρε τελικά την εξουσία οργανώθηκε με τον ίδιο τρόπο που οργανώνεται κάθε καπιταλιστικό κράτος. Σήμερα, η ιδεολογία του ισλαμισμού αποτελεί κρίσιμο εργαλείο για τις μουσουλμανικές χώρες που ανοίγουν μέτωπα και διαχειρίζονται τα εθνικά τους συμφέροντα ως αντιιμπεριαλισμοί - οικοδομώντας στην πραγματικότητα τους ιμπεριαλισμούς "της άλλης μεριάς του πλανήτη" μέσα στις μουσουλμανικές κοινωνίες.**

Παρακάτω θα αναφερθούμε ενδεικτικά σε δύο κράτη με ισλαμικά καθεστώτα, τη Σαουδική Αραβία και το Ιράν, προκειμένου να δείξουμε ακριβώς αυτό: **ότι το ισλάμ ως κράτος δεν είναι ούτε ανορθολογικό, ούτε οπισθοδρομικό όπως και το ότι δεν πρέπει να το αντιμετωπίσουμε ως επαναστατική αντιιμπεριαλιστική δύναμη.**

Σαουδική Αραβία: μοναρχία - θεοκρατία και πετρέλαια

Η Σαουδική Αραβία είναι το μοναδικό κράτος του αραβικού κόσμου που από την αρχή της ίδρυσής του κυβερνάται από τη σιδερένια δικτατορία μιας βασιλικής οικογένειας μέσα στα πλαίσια ενός συντηρητικού ισλαμικού καθεστώτος. Σταθερός και πιστός σύμμαχος της Αγγλίας και των ΗΠΑ, η Σαουδική Αραβία, που η οικονομία της άνθισε σε μεγάλο μέρος από τα ενοίκια που εισέπραττε από τις αμερικανικές και αγγλικές εταιρείες πετρελαίου για την εκμετάλλευση των πετρελαιοπηγών της, βρέθηκε στο στόχαστρο των αντι-δυτικών τάσεων από μεγάλη μερίδα του ισλαμικού κόσμου, με κυριότερο αντίπαλο το Ιράν.

Η αιχμή της δυσαρέσκειας απέναντι στο σαουδαραβικό κράτος περιστρεφόταν κυρίως γύρω από το ξεπούλημα του πετρελαίου στο δυτικό κεφάλαιο. Καθώς μιλάμε όμως για τη Μέση Ανατολή, για μια περιοχή δηλαδή με τα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου στον κόσμο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι μιλάμε για μια περιοχή με κράτη που βασικός τους ρόλος είναι η διασφάλιση της συσσώρευσης πλούτου από τα πετρέλαια για λογαριασμό των ντόπιων ελίτ και των συμμάχων τους, μιας συσσώρευσης που επιτυγχάνεται μέσα από την εντατική εκμετάλλευση της εργασίας. Στην περίπτωση της Σαουδικής Αραβίας η εντατική εκμετάλλευση του προλεταριάτου επιβάλλεται μέσα από τη συμμαχία της μοναρχίας με τους ισλαμιστές ηγέτες, τους ουλεμάδες.

Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι τα 2/3 του εργατικού δυναμικού της χώρας είναι ξένοι μετανάστες, ως επί το πλείστον Υεμενίτες, Πακιστανοί, Μπαγκλαντεσιανοί και Φιλιππινέζοι.

Μπαίνοντας στη χώρα παραδίδουν το διαβατήριό τους και για να ξαναβγούν πρέπει να έχουν τη γραπτή συναίνεση του εργοδότη τους. Χωρίς τη συμφωνία του τελευταίου, τους απαγορεύεται να αλλάξουν δουλειά, ο ίδιος όμως έχει δικαίωμα να τους υπενοικιάσει.

Πολιτικά κόμματα και συνδικάτα είναι απαγορευμένα στη Σαουδική Αραβία. Όλα αυτά συμβαίνουν σε συνδυασμό με την αυστηρή πειθαρχία στη καθημερινή ζωή που επιβάλλει ο άλλος πόλος της εξουσίας στη χώρα, οι ουλεμάδες που είναι επιφορτισμένοι με την τήρηση του ισλαμικού νόμου.

Ολόκληρο το θρησκευτικό δίκτυο απαγορεύσεων στη σαουδαρβική κοινωνία σε συνδυασμό με τους ασφυκτικούς περιορισμούς που επιβάλλει η μοναρχία μπορεί εύκολα να καταλάβει κανείς ότι λειτουργούν υπέρ της ομαλής συσσώρευσης του πλούτου των πετρελαίων. Η Σαουδική Αραβία διεκδικεί την ισχύ της στον διεθνή καταμερισμό δυνάμεων για όσο καιρό στο εσωτερικό της κρατιέται πειθαρχημένο το εργατικό της δυναμικό.

Ιράν - ένα ισλαμικό κράτος με ηγεμονικές βλέψεις στη Μέση Ανατολή

Το Ιράν, σύμφωνα με την "αντιτρομοκρατική" εκστρατεία που εξαπέλυσαν οι ΗΠΑ μετά την 11η Σεπτεμβρίου του 2001, ανήκει στον "άξονα του κακού". Αλλά πίσω από τις χοντροκομμένες διατυπώσεις της πολεμικής προπαγάνδας, το Ιράν αποτελεί ένα ισχυρό κράτος στη Μέση Ανατολή, ένα κράτος που δεν αποτελεί εύκολο στρατιωτικό και πολιτικό αντίπαλο για την αλλοτινή υπερδύναμη.

Το Ιράν είναι ένα καπιταλιστικό κράτος που κυβερνάται από μια ισλαμική ηγεσία. Αυτή η ισλαμική ηγεσία είναι τόσο "οπισθοδρομική" σε βαθμό που έχει οδηγήσει την ιρανική οικονομία σε μια καπιταλιστική ανάπτυξη που περιλαμβάνει αυτοκινητοβιομηχανίες, αεροδιαστημικές βιομηχανίες, βιομηχανίες ηλεκτρονικών, στρατιωτικές βιομηχανίες, βιομηχανίες πετροχημικών προϊόντων, πυρηνικές τεχνολογίες, κλπ.

Το Ιράν είναι ένα κράτος στο οποίο έχουν πραγματοποιηθεί πλήθος εργατικών αγώνων και έχει συμβεί μια επανάσταση μεγάλης κλίμακας το 1979, αυτή που έφερε τους ισλαμιστές στην εξουσία. Η αριστερά στη Δύση εκείνη την εποχή χαιρέτισε την άνοδο των ισλαμιστών στην εξουσία ως "νίκη του αντιιμπεριαλισμού". Την ίδια στιγμή οι ίδιοι υποτίθεται "αντιιμπεριαλιστές" ηγέτες εξαπέλυσαν μια άνευ προηγουμένου εκστρατεία εξόντωσης των ιρανικών εργατικών οργανώσεων.

Στο Ιράν υπάρχει σήμερα μια σημαντική αντιπολίτευση που διεκδικεί μεταρρυθμίσεις, μεταρρυθμίσεις στις οποίες κατά το παρελθόν, όπως αυτές εκφράστηκαν από φοιτητικές κινητοποιήσεις, το ισλαμικό καθεστώς δεν δίστασε να προχωρήσει.

Το ισλαμικό καθεστώς στο Ιράν, πότε ευέλικτο και μετριοπαθές και πότε σιδερένιο και σκληροπυρηνικό, στηρίζει τη νομιμοποίησή του σε μια σφοδρά αντι-δυτική ρητορική. Αυτή η ρητορική εξασφαλίζει αφενός την εθνική ενότητα στο εσωτερικό κι αφετέρου τριζει τα δόντια της στο εξωτερικό. Οι πρόσφατες εντάσεις γύρω από το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν δείχνουν ότι μιλάμε για ένα κράτος που οργανώνεται επιθετικά με σκοπό να παίξει ηγεμονικό ρόλο στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Και δεν είναι μόνο του. Έχει τις συμμαχίες του ανάμεσα στα δυτικά κράτη.

Στην ευρύτερη περιοχή υπάρχουν ήδη τρεις πυρηνικές δυνάμεις: το Ισραήλ, το Πακιστάν και η Ινδία. Και στις σημερινές πολεμικές συνθήκες το Ιράν θέλει μια πυρηνική ενίσχυση στο οπλοστάσιό του. Όχι απλά επειδή βρίσκεται περικυκλωμένο από τον αμερικανικό στρατό στο Ιράκ, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, την Τουρκία και τη Σαουδική Αραβία ή από το κράτος του Ισραήλ. Αλλά επειδή ο αμερικανικός στρατός αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα στο Ιράκ, το ΝΑΤΟ ήδη φαίνεται να βουλιάζει στο Αφγανιστάν, το Ισραήλ διεξήγαγε μια αποτυχημένη εισβολή στο Λίβανο και απέτυχε να αποδυναμώσει τη Χεζμπολά, ενώ η Τουρκία έχει αρχίσει να διαπραγματεύεται πολύ σκληρά τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ. Δεν είναι όλα αυτά λόγοι για να ανοίξουν οι ορέξεις στην ηγεσία του Ιράν;

Πώς έφτασε το Ιράν στη θέση να συμμετέχει στους σκοπούς και τα κέρδη του διακρατικών ανταγωνισμών, έχοντας εξασφαλισμένη τη συναίνεση των υπηκόων του;

Δούλεψε το ισλάμ γι' αυτόν το σκοπό. Δούλεψε με σιδερένια πυγμή όταν ήδη από τη δεκαετία του 80 η ισλαμική ηγεσία τσάκιζε κάθε αντίσταση στο εσωτερικό: όταν διέλυε όσες αριστερές οργανώσεις είχαν επιβιώσει από την εποχή του Σάχη, όταν κατέστειλε τα εργατικά συνδικάτα, όταν στραγγάλιζε ολοκληρωτικά τις μειονότητες. Όταν ο υποτιθέμενος αντιιμπεριαλισμός των ισλαμιστών ηγετών ήταν στην ουσία του είδους "γιατί οι άλλοι κι όχι εμείς".

Ο ισλαμισμός στο Ιράν έπαιξε έναν διπλό ρόλο: έδωσε υποσχέσεις προστασίας στους προλετάριους από τα ξένα συμφέροντα, υποσχόμενο ταυτόχρονα στα ιρανικά αφεντικά ότι οι ιρανοί εργάτες θα μένουν ήσυχoi: ότι δεν θα απαιτούν, δεν θα κατηγορούν το καθεστώς για ψεύτικες υποσχέσεις ευημερίας, δεν θα διεκδικούν τη δίκαιη κατανομή του πλούτου των πετρελαίων, του πλούτου που οι ίδιοι παράγουν. Ο ισλαμισμός χρησιμοποιεί τον αντιαμερικανισμό που έχει μεγάλη κοινωνική βάση στην χώρα (εξαιτίας του πολέμου στο Ιράκ, της βάρβαρης και αιματηρής καταστολής του κράτους του Ισραήλ ενάντια στους Παλαιστίνιους), προκειμένου να προσδέσει τους ιρανοί προλετάριους στο σχέδιο επιθετικής συγκρότησης του ιρανικού κράτους σε περιφερειακή δύναμη στην περιοχή. Τι έχουν να κερδίσουν οι ιρανοί προλετάριοι από τα σχέδια αυτά; Το προφανές: να γίνουν κρέας για κανόνια.

Ιράν, Ιούλιος 1999: Ιρανοί φοιτητές αντιμέτωποι με τις δυνάμεις ασφαλείας, σε μία από τις πολλές διαδηλώσεις που έγιναν στη χώρα και απαιτούσαν εκσυγχρονιστικές μεταρρυθμίσεις.

ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ: ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΣΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ

Όσα είπαμε μέχρι τώρα μοιάζουν να παραβλέπουν ένα βασικό δεδομένο της ιστορίας των τριάντα τελευταίων χρόνων: **Ότι σε μια περιοχή του πλανήτη που εκτείνεται από τις ακτές της Βόρειας Αφρικής μέχρι τον κόλπο της Βεγγάλης, μεγάλες μάζες πληθυσμών ξεσηκώθηκαν ενάντια στους δυνάστες τους και διεκδίκησαν καλύτερες συνθήκες ζωής κρατώντας στα χέρια τους τα λάβαρα του ισλαμισμού.**

Στον εικοστό αιώνα λοιπόν το ισλάμ έμπλεξε για τα καλά με τους “από κάτω” αυτού του κόσμου, και αυτό το έκανε με πολλούς τρόπους: Με τη μορφή της πολιτικής ιδεολογίας του ριζοσπαστικού ισλαμισμού, έδωσε εξηγήσεις για το “τι φταίει”, χρησιμοποιώντας όλο το απόθεμα μίσους για τη Δύση και τις αξίες της. Έδωσε επίσης υποσχέσεις για μελλοντική ευημερία και για έναν “άλλο κόσμο” δικαιοσύνης και ισότητας. Και τέλος, ίσως το πιο σημαντικό απ’ όλα, ο ισλαμισμός εν τέλει δεν έμεινε μόνο στα λόγια. Αντιθέτως επενέβη μέσα στις κοινωνίες κάνοντας το ανάχωμα στην εξαθλίωση, δίνοντας εχέγγυα αξιοπρέπειας σε μια ζωή αβίωτη. Τέτοια ήταν η στρατηγική δεκάδων ισλαμικών οργανώσεων, από τη δεκαετία του ‘80 μέχρι και σήμερα. Μπλέχτηκαν με τις κοινότητες “των απόκληρων” όχι στα λόγια, αλλά στα έργα. Και είναι αλήθεια ότι αυτό το έκαναν χρησιμοποιώντας κρατικές χρηματοδοτήσεις της μιας ή της άλλης μορφής, με το χρήμα του σαουδαραβικού καθεστώτος ή των φιλάνθρωπων μουσουλμάνων γαιοκτημόνων. Το έκαναν γιατί εντάσσονταν σε ένα παιχνίδι εξουσίας που παιζόταν και με τέτοιους όρους, το γεγονός όμως παραμένει. Είναι κοινό μυστικό ότι η μεγάλη δημοτικότητα της Χαμάς στην Παλαιστίνη, που την έκανε τελικά να κερδίσει τις εκλογές συντριβώντας τους πολιτικούς αντιπάλους της, οφείλεται και σ’ αυτού του είδους τη δράση. Το ίδιο συμβαίνει και με τη Χεζμπολά στο Λίβανο, τό ίδιο συνέβη και με το Ισλαμικό Μέτωπο Σωτηρίας στην Αλγερία, το ίδιο βλέπουμε να επαναλαμβάνεται τα τελευταία χρόνια σε πολλές χώρες της Μέσης Ανατολής και της ινδικής υποηπείρου.

Αυτή η σχέση του ισλαμισμού με τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογική αλλά και πραγματική, αντλεί τις ρίζες της στην ίδια την ιστορία του ριζοσπαστικού ισλαμισμού. Ως πολιτικό ρεύμα, έκανε δυναμικά την εμφάνισή του από τα τέλη της δεκαετίας του ‘70. Επιχείρησε να δώσει μια απάντηση στην καθολική υποβάθμιση των μουσουλμανικών χωρών, στο γεγονός ότι αυτή η μεριά του πλανήτη ήταν προορισμένη να γίνει μια έρημος φθηνής εργασίας και φθηνών πρώτων υλών. Με μία έννοια λοιπόν το ριζοσπαστικό ισλάμ απευθύνθηκε στους πληθυσμούς του μουσουλμανικού κόσμου ως ένα ενιαίο “κατώτερο στρώμα” στον παγκόσμιο καταμερισμό δύναμης, που έχει τη μπότα της Δύσης να του πατάει το λαιμό. Έτσι ο ισλαμισμός ζήτησε ανάπτυξη, ζήτησε πολιτιστική και υλική απελευθέρωση από τον δυτικό ιμπεριαλισμό, ζήτησε δικαιοσύνη στην κατανομή του πλούτου, και χρησιμοποίησε τα θρησκευτικά κείμενα του ισλάμ τόσο για να βρει τις αιτίες των συμφορών (“η απομάκρυνση από το κοράνι”) όσο και για να βρει τη λύτρωση (“η επιστροφή”). Πίσω από τη φιλολογία “αναβίωσης του ισλάμ” όμως κρύβονταν πραγματικά συμφέροντα και κοινωνικές συμμαχίες. Από τη μία οι ντόπιες μεσαίες τάξεις που γεννήθηκαν μέσα από τον καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό, και ασφουκτιούσαν με τα υπάρχοντα καθεστώτα. Από

την άλλη μεγάλες μάζες πληθυσμών που κατέφυγαν από την ύπαιθρο στις πόλεις αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον. Χτυπημένοι αυτοί οι τελευταίοι από την εμφάνιση της καπιταλιστικής οικονομίας, αποκομμένοι βίαια από την αγροτική κοινωνία, οδηγήθηκαν στις πόλεις σε μια απελπισμένη αναζήτηση εργασίας και ευκαιριών. Αυτό το προλεταριάτο των πόλεων ήταν εξαρχής ένας βασικός κοινωνικός σύμμαχος του ισλαμισμού στην προσπάθειά του να αναδυθεί σε ηγεμονική ιδεολογία.

Πρέπει όμως να τονίσουμε, και αυτό έχει μεγάλη σημασία, ότι το προλεταριάτο δεν στράφηκε στα τζαμιά “αυθормήτως” για να εναντιωθεί στην κακή του μοίρα. Έπρεπε αντιθέτως να προηγηθεί μια μακρά και βίαιη διαδικασία ήττας της κοσμικής αριστεράς, και εξαφάνισής της από το δημόσιο χώρο. Τα τζαμιά απέκτησαν κοινωνική δύναμη ανάμεσα στους πληβείους γιατί οτιδήποτε άλλο ήταν απαγορευμένο. Οποιαδήποτε άλλη μορφή κοινωνικοποίησης, οργάνωσης, ή απλώς συνένωσης της εργατικής τάξης βρέθηκε υπό διωγμό από τα αυταρχικά καθεστώτα που κυβερνούσαν τις περισσότερες χώρες του μουσουλμανικού κόσμου την περίοδο του ψυχρού πολέμου. Στο Ιράν, για παράδειγμα, αυτός ήταν ο λόγος που οι ισλαμιστές εύκολα επικράτησαν μετά την επανάσταση· η αριστερά ήταν ήδη εξοντωμένη από το καθεστώς του Σάχη.

Καθόλου παραδόξως άλλωστε, τα ίδια καθεστώτα προώθησαν στην αρχή τον ισλαμισμό ως αντίδοτο στον κίνδυνο των κοινωνικών εκρήξεων. Ας μην ξεχνάμε πως μιλάμε για μια περίοδο (δεκαετίες του ‘70 και του ‘80) μεγάλης κοινωνικής έντασης, σε περιοχές μάλιστα του πλανήτη που βρίσκονταν σε μόνιμο αναβρασμό. Πολλές χώρες για τις οποίες συζητάμε έχουν δώσει στην ιστορία μια εξέγερση-ορόσημο από εκείνες τις εποχές. Ενδεικτικά μόνο: Στην Αίγυπτο το 1977, διαδηλώσεις, απεργίες και συγκρούσεις απλώνονται σε δεκάδες πόλεις ως αντίδραση στις αυξήσεις του ψωμιού και άλλων βασικών αγαθών, στη μεγαλύτερη εξέγερση που έχει γνωρίσει η χώρα από την εποχή του εθνικοαπελευθερωτικού πολέμου. Στο Ιράν το καθεστώς του Σάχη παρέλυε από μια κοινωνική ανταρσία πρωτοφανούς κλίματος. Στην Αλγερία το 1988 ξεγεύονται οι χιτίστ, η νεολαία των πόλεων, με αποτέλεσμα τη βίαιη απάντηση των δυνάμεων καταστολής και εκατοντάδες νεκρούς. Ο ισλαμισμός δεν βγήκε χωρίς βοήθεια κερδισμένος από αυτές τις αναμετρήσεις με τα καθεστώτα. Οι κυβερνώντες είχαν πάνω από τα κεφάλια τους μια σοβαρή απειλή και οι οργανώσεις της αριστεράς είχαν ακόμα σημαντική δύναμη σε τμήματα της εργατικής τάξης και της νεολαίας. **Ο ισλαμισμός λοιπόν προωθήθηκε σε πρώτη φάση, και με τη συμπαράσταση της Δύσης, ως αντίδοτο για τον προλεταριακό κίνδυνο.** Πέρα από τις διαφορές που είναι φυσικό να υπάρχουν σε κάθε χώρα, αυτή το πέρασμα του πολιτικού ισλάμ πάνω από την πολιτική και φυσική εξόντωση των κομμουνιστικών οργανώσεων είναι γενικό χαρακτηριστικό: από το ξεκλήρισμα της αριστεράς στα πανεπιστήμια της Αιγύπτου, της Αλγερίας και της Τουρκίας, μέχρι την εξολόθρευση ενός εκατομμυρίου κομμουνιστών και “συνοδοιπόρων” τους στην Ινδονησία από ισλαμικές παραστρατιωτικές οργανώσεις με τη στήριξη της CIA. **Με τη βοήθεια κρατικών μηχανισμών, ο ισλαμισμός πέρασε πάνω από το πτώμα οργανώσεων της αριστεράς και επαναστατικών εγχειρημάτων.**

Είναι όμως γεγονός ότι το θρησκευτικό αντίδοτο στον προλεταριακό κίνδυνο μαζικοποιήθηκε, και μάλιστα κατάφερε να κερδίζει σ' αυτή τη διαδικασία την εύνοια των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. **Τι έχει όμως να πει το πολιτικό ισλάμ, ιστορικά μιλώντας, για την ουσία των σχέσεων εκμετάλλευσης στον καπιταλισμό; Τίποτα περισσότερο απ' ό,τι έχει να πει κάθε θρησκεία.** Μπορεί οι ισλαμιστές να απαίτησαν μαχητικά μια πιο δίκαιη κατανομή του πλούτου, αλλά ουδέποτε άγγιξαν την καρδιά των σχέσεων εκμετάλλευσης. Γι' αυτό άλλωστε, όπως είδαμε πιο πριν, ο ισλαμισμός ήταν πετυχημένος και επίκαιρος ως ιδεολογία διασφάλισης εθνικών/ κρατικών συμφερόντων. Επειδή τα πραγματικά συμφέροντα των από κάτω, που σε όλον τον κόσμο είναι αντίθετα με τα συμφέροντα των από πάνω, δεν βρέθηκαν ουδέποτε μέσα στο ισλαμικό μενού. Στο σύμπαν του ισλαμισμού οι διαχωρισμοί δεν βρίσκονται ανάμεσα στους εργάτες και τους αφέντες, αλλά ανάμεσα σ' εκείνους που τηρούν τις θεικές επιταγές και σ' εκείνους που τις παραβιάζουν. Στο σύμπαν του ισλαμισμού η ιδιοκτησία είναι ιερή, και η ανυπακοή σε μια "δίκαιη" διακυβέρνηση είναι έγκλημα. Πλούσιοι και φτωχοί συναδελφωμένοι υπό το βλέμμα του θεού έχουν όλοι μια θέση στον ισλαμικό παράδεισο. **Μιλώντας ακόμα και για τις πιο μαχητικές εκδοχές του, το πολιτικό ισλάμ στήνει σε όσους χτίζουν αυτόν τον κόσμο με τα χέρια τους τη γνωστή παγίδα της θρησκείας. Είναι η καρδιά ενός άκαρδου κόσμου, και ταυτόχρονα αναισθητικό του ταξικού ανταγωνισμού.**

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν ότι οι ισλαμιστές στάθηκαν πάντα αδύναμοι στο θέμα της οργάνωσης του προλεταριάτου στους χώρους παραγωγής. Εκεί που ο εργάτης αντιλαμβάνεται από πρώτο χέρι τη σύγκρουση των συμφερόντων με το αφεντικό, η επιρροή του πολιτικού ισλάμ ήταν πάντα περιορισμένη. Ακόμα και στις περιπτώσεις που οι ισλαμικές οργανώσεις επιχειρήσαν τέτοιου είδους παρεμβάσεις, τα αποτελέσματα ήταν πενιχρά και η σύγκρουση με τα συμφέροντα των εργατών παραπάνω από φανερή. Το αλγερινό Ισλαμικό Μέτωπο Σωτηρίας, για παράδειγμα, όταν επιχείρησε το καλοκαίρι του 1990 να δημιουργήσει "ισλαμικά συνδικάτα" τόνιζε στις διακηρύξεις τους τις "υποχρεώσεις των εργατών", επειδή, όπως ισχυριζόταν, το "παλιό καθεστώς τούς έδινε πολλά δικαιώματα και συνήθιζε τους εργάτες να μη δουλεύουν". Δεν υπάρχει λοιπόν εδώ καμιά θέση για τον ταξικό αγώνα, γιατί τέτοιος αγώνας δεν αναφέρεται στα θρησκευτικά κείμενα. Υπάρχουν μόνο εργάτες "που τηρούν τις υποχρεώσεις τους" και εργοδότες που οφείλουν να μεταχειρίζονται τους εργάτες με τον τρόπο που λέει το κοράνι στους πιστούς να μεταχειρίζονται τους σκλάβους τους -σαν "αδερφούς".

Αν όμως μέσα στα εργοστάσια δύσκολα μπορεί κανείς να πειστεί από τέτοιες δοξασίες, στις φτωχογειτονιές των πόλεων που συνωστίζονται όσοι άντρες και γυναίκες δεν έχουν καμιά θέση στον καπιταλιστικό κόσμο, τα πράγματα μπορεί να είναι διαφορετικά. Κι εκεί είναι που το πολιτικό ισλάμ, ως "παρηγοριά των φτωχών", έχει μια πραγματική, υλική και συναισθηματική παρουσία υποστήριξης. Θα μπορούσε να μιλήσει κανείς για "τον κόσμο της αναπαραγωγής", την κοινότητα, τις γειτονιές, τα σχολεία, τα νοσοκομεία, τα σημεία του χώρου και του χρόνου όπου οι άνθρωποι προετοιμάζονται για να γίνουν εργάτες του καπιταλιστικού συστήματος. Δύσκολα όμως

μπορούμε να μεταφράσουμε με τέτοιο τρόπο το κοινωνικό τοπίο των γιγαντιαίων παραγκουπόλεων της Αφρικής και της Ασίας. Δύσκολα πείθεται κανείς ότι το καπιταλιστικό σύστημα έχει οποιαδήποτε πρόθεση να φροντίσει θεσμικά για την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης μέσα στους "σκοτεινούς αυτοκινητόδρομους που διασχίζουν φαράγγια σχηματισμένα από σκουπίδια που σιγοκαίγονται πριν δώσουν τη θέση τους σε δρόμους που στριφογυρίζουν με τις αποχετεύσεις να τρέχουν ελεύθερες στο χώρο...", όπως περιγράφει τις παραγκουπόλεις ο Mike Davis. Ένα τέτοιο αστικό τοπίο μοιάζει περισσότερο με σκουπιδότοπο ανθρώπων, χρήσιμο μόνο για να στοιβάζονται όσοι "περισσεύουν". Σ' ένα τέτοιο αστικό τοπίο οι ισλαμικές οργανώσεις από τη δεκαετία του '80 κι ύστερα αποτέλεσαν τη μόνη θεσμική παρουσία ικανή να εγγυηθεί μια αξιοπρεπή ζωή. Στην Αίγυπτο, στην Αλγερία, στην Παλαιστίνη και αλλού, αυτή η σύνδεση του ισλαμισμού με τις κοινωνικές σχέσεις στη φτωχογειτονιά και η δημιουργία δικτύων αλληλοβοήθειας ήταν επιλέον και μια στρατηγική υπονόμησης της επίσημης κρατικής εξουσίας. Τα ιδιωτικά τζαμιά αυξήθηκαν δραματικά, χτίστηκαν σχολεία και κλινικές. Φτιάχτηκαν συνεταιρισμοί, αθλητικοί σύλλογοι, γυναικείες οργανώσεις και επιτροπές γειτονιάς. Εκεί που το επίσημο κράτος ήταν παρόν μόνο μέσω των βίαιων μηχανισμών του, οι ισλαμικές οργανώσεις επενέβησαν σε ρόλο ρυθμιστικό της κοινωνικής ζωής. Επέβαλαν κοινωνικά ήθη, ρύμιζαν τις σχέσεις των δύο φύλων, επίλυαν τις διαφορές ανάμεσα στους κατοίκους. Η δυναμική του ισλαμισμού βρέθηκε ακριβώς στην ικανότητά του να γειώνει τις ιδεολογικές του αρχές στους ανταγωνισμούς και τις αντιθέσεις που αποτελούν κομμάτι του κοινωνικού τοπίου των μητροπόλεων.

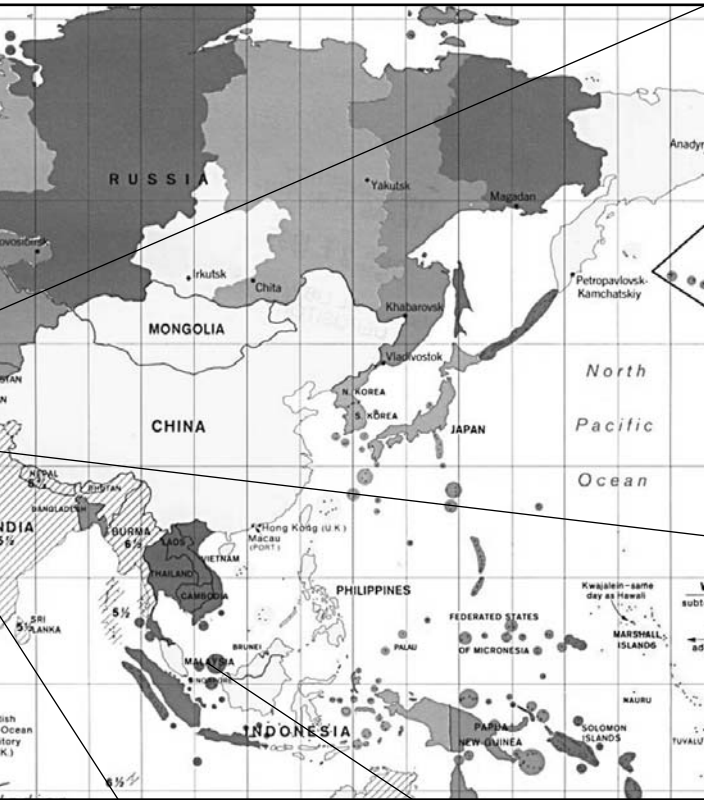
Αυτή η στρατηγική έχει προσφέρει πολλαπλά πλεονεκτήματα. Όχι μόνο ενισχύει τη μαζική στήριξη στις ισλαμικές οργανώσεις, αλλά επιπλέον διαμορφώνει εκείνα τα κοινωνικά ήθη που είναι εντέλει χρήσιμα στους λογαριασμούς του ισλάμ ως πολιτικής δύναμης. Και αυτοί οι λογαριασμοί καθόλου εχθρικοί δεν είναι με το καπιταλιστικό σύστημα ως τέτοιο. Όσο όμως θα τραβιούνται στην απελπισία όλο και μεγαλύτερες μάζες ανθρώπων, τόσο μεγαλύτερη θα είναι και η αδυναμία οποιασδήποτε άλλης πρότασης να ανταγωνιστεί αυτές τις πρακτικές.

Ανάμεσα λοιπόν στο ισλάμ και το προλεταριάτο υπάρχει μια ιστορική εχθρότητα, ποτισμένη από τη βίαιη επικράτηση των ισλαμικών οργανώσεων σε βάρος των διεκδικήσεων της εργατικής τάξης. Υπάρχει όμως και μια ιστορική συμμαχία, που χτίστηκε πάνω στην εξαθλίωση εκατομμυρίων ανθρώπων και στην αδυναμία οποιασδήποτε άλλης οργανωμένης πρακτικής να προσφέρει ανακούφιση από αυτήν την εξαθλίωση. Η πρώτη ενισχύει μια αντίληψη που είναι κατακτημένη στις συνειδήσεις εκατομμυρίων ανθρώπων σε ολόκληρο τον κόσμο: ότι οι θρησκείες είναι πάντα σύμμαχοι αυτών που μας κλέβουν τον πλούτο. Η δεύτερη είναι ένα μάθημα από την ιστορία, και μια πρόκληση: απέναντι στην ιστορική επίσης δυνατότητα των απελευθερωτικών εγχειρημάτων να ανταποκριθούν στις πραγματικές συγκρούσεις και ανάγκες που γεννά η εποχή.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: πόλεμος στο προλεταριάτο

Ένας Παλαιστίνιος δημοσιογράφος έγραφε γύρω στο 2000: "Ο πόλεμος του μέλλοντος θα γίνεται παντού και θα τους περιλαμβάνει όλους, μας λένε. Μας προειδοποιούν ότι δεν θα υπάρχει διάκριση ανάμεσα στον πόλεμο και στην καθημερινή ζωή. Στην Παλαιστίνη αυτό το μέλλον είναι ήδη εκατό ετών". Το παλαιστινιακό ζήτημα είναι ορόσημο για τους αραβικούς πληθυσμούς, ακριβώς επειδή βλέπουν το δικό τους μέλλον σ' αυτό το ήδη "παλιό" μέλλον του καθημερινού πολέμου. Σε κάθε περίοδο της σύγχρονης ιστορίας, οι ηγεσίες των αραβικών κρατών -και όχι μόνο- έχαναν ή κέρδιζαν στήριξη στις χώρες τους αναλόγως με τις εξελίξεις και τη στάση τους σε σχέση με τις διαρκείς επιθέσεις του Ισραήλ και κατ' επέκταση τη μοίρα των Παλαιστινίων. Και οι αποτυχίες της κοσμικής παλαιστινιακής αντίστασης ήταν κρίσιμες για την εξάπλωση και τη μαζικοποίηση του ριζοσπαστικού ισλαμισμού όχι μόνο στα παλαιστινιακά εδάφη, αλλά σε ολόκληρο τον αραβικό κόσμο.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ: σαρία και ανασυγκρότηση

Οι Ταλιμπάν κατέλαβαν την Καμπούλ το 1997 και κυβέρνησαν τη χώρα μέχρι τον πόλεμο που εξαπέλυσαν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους το 2001. Ο σκληρός πυρήνας τους ήταν οι απόφοιτοι των ιερατικών σχολών του Πακιστάν ("μαντράσας"), σχολές που χρηματοδοτήθηκαν από τη Σαουδική Αραβία και τις ΗΠΑ στην προσπάθειά τους να εμποδίσουν την ιρανική επιρροή στους χιλιάδες αφγανούς πρόσφυγες που κατέφυγαν στο Πακιστάν τη δεκαετία του '80. Η εκπαίδευση των Ταλιμπάν έγινε με βάση το σουαχαμπιτικό δόγμα, που απαιτούσε αυστηρή εφαρμογή του ισλαμικού νόμου (σαρία) και αντιμετώπιζε τις μέχρι τότε θρησκευτικές πρακτικές των αφγανών ως ειδωλολατρικές. Αυτά είναι εν μέρει γνωστά. Εκείνο όμως που οι τρέχουσες ερμηνείες των πραγμάτων έχουν αποσιωπήσει, είναι το γεγονός ότι στην πραγματικότητα η διακυβέρνηση των Ταλιμπάν ήταν μια προσπάθεια εκσυγχρονισμού της χώρας. Στο αγροτικό και κατά βάση οργανωμένο σε φυλές Αφγανιστάν, οι Ταλιμπάν επιχειρήσαν να επιβάλλουν στην κοινωνία πιο ορθολογικές μορφές οργάνωσης, διαπραγματεύτηκαν τον πετρελαϊκό πλούτο της χώρας, και φρόντισαν για τη συγκρότηση του κράτους. Από τη μεριά τους τα δυτικά κράτη, που προετοίμαζαν έναν πόλεμο, φρόντισαν ώστε οι Ταλιμπάν να εννοηθούν στη Δύση ως ένα μάτσο παρανοϊκοί.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: το ισλάμ ως ενοποιητικό στοιχείο

Το ισλάμ λειτούργησε σε πολλές περιπτώσεις ως το μόνο στοιχείο ικανό να ενώσει μεταξύ τους πληθυσμούς εντελώς διαφορετικούς, που βρέθηκαν όμως μέσα στην επικράτεια του ίδιου εθνικού κράτους. Η περίπτωση του Πακιστάν είναι από αυτήν την άποψη χαρακτηριστική. Δημιουργήθηκε το 1947, ως "αμιγώς" μουσουλμανικό κράτος του οποίου οι κάτοικοι μιλούσαν έξι διαφορετικές γλώσσες και του οποίου η επικράτεια αποτελούνταν από δύο διαφορετικά τμήματα που απείχαν πάνω από 2.000 χλμ μεταξύ τους! (Έτσι είχε η κατάσταση μέχρι την απόσχιση του ανατολικού Πακιστάν και σημερινού Μπαγκλαντές το 1972). Μια σκληρή, φασιστική εκδοχή του σουνιτικού ισλάμ ήταν το χαρτί που έπαιζαν οι στρατιωτικές δικτατορίες του Πακιστάν προκειμένου να ελέγχουν έναν εντελώς ανομοιογενή πληθυσμό.

ΜΑΛΑΙΣΙΑ: καπιταλισμός με μιναρέδες

Γενέτειρα ενός εκρηκτικού ισλαμικού κινήματος τη δεκαετία του '70, το οποίο κατατάσσεται σε ένα από τα πιο μαζικά παγκοσμίως. Το καθεστώς σύντομα αντιλήφθηκε τη χρησιμότητα του ισλαμισμού, και υιοθέτησε μια πολιτική εξισλαμισμού του κράτους στην οποία έμειναν πιστές όλες οι μετέπειτα κυβερνήσεις. Το ισλάμ έγινε ο οργανωτής της μετάβασης αυτής της χώρας στον σύγχρονο καπιταλισμό. Τη δεκαετία του '90, υπό το φως του οικονομικού "ασιατικού θαύματος", ο πρόεδρος της Μαλαισίας Μαχατίρ ήταν περήφανος για τον συνδυασμό αυστηρού ισλάμ και καπιταλιστικής ανάπτυξης που είχε πετύχει στη χώρα του. Και με αρκετή δόση συμβολισμού εγκαινίασε το 1997 στην πρωτεύουσα Κουάλα Λουμπόρ τους "δίδυμους πύργους" υπό μορφή μιναρέ, το κτρίο της εθνικής εταιρείας πετρελαίων που τότε ήταν το ψηλότερο στον κόσμο.

ΕΜΑΣ ΣΗΜΑΔΕΥΟΥΝ!

Η μηχανή έχει ήδη στηθεί. Και δουλεύει καλά.

Ο αντιμουσουλμανικός ρατσισμός έχει γίνει κοινός τόπος. Τα βασικά του δόγματα λένε ότι οι μουσουλμάνοι είναι ανορθολογικοί, οπισθοδρομικοί και βίαιοι, ότι δεν ενδιαφέρονται για το θάνατο, το δικό τους ή των άλλων. Ήδη αυτά τα ψέματα μεταφράζονται σε **στυγνή καταπίεση για εκατομμύρια μουσουλμάνους μετανάστες εργάτες** στο εσωτερικό των δυτικών μητροπόλεων.

Όσο όμως οι δοξασίες του αντιμουσουλμανικού ρατσισμού μετατρέπονται σε αυτονόητα, τόσο παραβλέπεται ότι τα ίδια τα δυτικά κράτη είναι που υποδαυλίζουν τον αντιμουσουλμανικό πυρετό. Και έχουν τους λόγους τους. Γιατί, εκτός από υποτίμηση των μουσουλμάνων εργατών, **ο αντιμουσουλμανικός ρατσισμός είναι και εργαλείο εξωτερικής πολιτικής**. Είναι η κατεξοχήν κάλυψη, η κατεξοχήν αφορμή των διακρατικών συγκρούσεων που ήδη εξελίσσονται, όχι μόνο μεταξύ "ισλάμ" και "δύσης", αλλά όλων εναντίον όλων!

Εντωμεταξύ, από την άλλη μεριά του πλανήτη, το λεγόμενο "πολιτικό Ισλάμ" χτίζει τις δικές του κρατικές οντότητες, τους δικούς του ιμπεριαλισμούς. **Η αριστερή πίστη σε κάποιου είδους "ισλαμικό αντιιμπεριαλισμό" δεν είναι μόνο κίβδηλη. Είναι και επικίνδυνα κρατική**. Σήμερα, η αριστερά της αντιπαγκοσμιοποίη-

σης, των ΜΚΟ και του συστήματος, φτάνει να υποστηρίξει μέχρι και κρατικά πυρηνικά προγράμματα, όπως το ιρανικό! Γιατί, λέει, στρέφονται εναντίον "των Αμερικάνων".

Και να που, είτε με τη "δεξιά" του αντιμουσουλμανισμού, είτε με την "αριστερά" της αντιπαγκοσμιοποίησης και του αντιαμερικανισμού, ο δρόμος δείχνει προς μία μόνο κατεύθυνση: Καλά κράτη εναντίον κακών κρατών. Ή αλλιώς, Εθνικές Ενότητες εναντίον άλλων Εθνικών Ενοτήτων. **Με λίγα λόγια πόλεμος!**

Αλλά αν η ιστορία έχει να διδάξει κάτι, αυτό είναι το εξής: **Είτε η δικαιολόγηση του πολέμου είναι "αριστερή" είτε "δεξιά", οι μόνοι χαμένοι είναι οι εργάτες όλου του κόσμου.**

Γιατί εμάς σημαδεύουν! Εμάς, τους εργάτες και τις εργάτριες, ανεξαρτήτως θρησκευματος και πολιτισμού! Εμάς σημαδεύουν! Είναι αναγκαίο να αντιληφθούμε πως τα όπλα των αφεντικών δεν στρέφονται μόνο εναντίον των μουσουλμάνων, αλλά εναντίον όλων μας!

Ο "πόλεμος των πολιτισμών" είναι πόλεμος!

Καθολικός, κτηνώδης, ταξικός πόλεμος. Όπως όλοι οι πόλεμοι. Είναι αναγκαίο να αντιληφθούμε αυτό το βασικό γεγονός. Και να πράξουμε αναλόγως.

Ο Πόλεμος των "Πολιτισμών"

Μας λένε σε όλους τους τόνους ότι οι μουσουλμάνοι είναι σκοταδιστές, ανορθολογικοί, ότι αδιαφορούν για το θάνατο, τον δικό τους ή των άλλων.

Με μοχλό του υποτιθέμενο "μουσουλμανικό κίνδυνο" χτίζονται οι νέοι ολοκληρωτισμοί και ο φασισμός του 21ου αιώνα.

Οι συγκρούσεις μεταξύ κρατών που εξελίσσονται στον πλανήτη ξεκινούν από τον αντιμουσουλμανικό πυρετό, βρίσκουν δικαιολογία τη "δημοκρατία" και παριστάνουν τον "πόλεμο των πολιτισμών".

Αλλά οι "πολιτισμοί" είναι το πρόβλημα! Τα λεγόμενα μουσουλμανικά κράτη είναι κράτη όπως τα δυτικά. Η μόνη διαφορά είναι ότι εκεί η εκμετάλλευση οργανώνεται γύρω από διαφορετική θρησκεία.

Αυτός ο πόλεμος σημαδεύει εμάς. Τους εργάτες και τις εργάτριες ανεξάρτητα από "πολιτισμό" και θρήσκευμα. Αυτός ο πόλεμος είναι όπως όλοι οι πόλεμοι: Ταξικός.

Είναι Πόλεμος

Το 16σέλιδο έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας τυπώθηκε σε 33.000 αντίτυπα τον Ιανουάριο του 2007 και μοιράζεται στους δρόμους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και της Πάτρας. Στους ίδιους δρόμους κολλιέται σε 6.000 αντίτυπα και η αφίσσα αριστερά. Το έντυπο και οι αφίσσες είναι κομμάτι της ίδιας πολιτικής καμπάνιας.

Η Federaction είναι μια ομοσπονδία αυτόνομων ομάδων από Αθήνα, Πάτρα και Θεσσαλονίκη. Τα μέλη της την αντιλαμβάνονται ως προσπάθεια οριζόντιας συλλογικής οργάνωσης σύμφωνα με τις αρχές, τις απόψεις και τις μεθόδους της αυτονομίας.

Για επικοινωνία: federaction@gmail.com